

Kruçef: "Şimdi Amerikalılarla refah yarışına başlayacağız" dedi.
— Gazeteler —

Kruçef — Galiba bu yarışta da ben, ona yetişemiyeceğim!.

Necmi Rıza

BİRBİRİNİ TAMAMLIYAN

2 MÜHİM VESİKA

Doğduğunuz andan hayatınızın sonuna kadar yanınızda bulundurduğunuz Nüfus Cüzdanınız, kimliğinizi tanıtır... Türkiye İş Bankası Hesap Cüzdanınız ise, ileriyi gören, menfaatlerini gözeten, olgun bir şahsiyet olduğunuza delâlet eder.

1961 Yılında Tasarruf Sahiplerine

9 MİLYON

FAAL d - 700

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 482 — Yıl : 38
8 Haziran 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kalbimi geri ver!

BEN bu sahifeye, her hafta, kalbimi ve kafamı çırçıplak koyuyorum: Giydirmeden, kuşatmadan, süslemeden... Ne duyguların dudağında bir damla kırmızılık var, ne düşüncelerimin gözlerinde bir kalem gölgesi...

Bugün de öyle, sizin karşınızda, yalnız bir odada, kendi kendime konuşur gibi rahat, açık, umursamaz konuşacağım.

Ne demiştim yakın bir yazımda?.. Demiştim ki: Akbaba, bağımsız bir mizah gazetesidir. Ben, bağımsız bir yazarım... Ama, gönlüm Halk Partisiyle beraber. Onu övmeyi, onu sevmeyi, onu seçimler sonu iş başında görmeyi vatanseverlik sayarım. Neden mi?.. Nedenler çoook... Cumhuriyetin kuruluşundan 1950 ye kadarki geçmişine —suçlarını, günahlarını bir yana iterek— bakınız: On iki milyon insanlı, iki yüz milyon bütçeli yangınlar tüten bir toprağı nasıl vatanlaştırdı, nasıl Türk'leştirdi, nasıl aydınlaştırdı!

Başındaki adam, İNÖNÜ, bizim ölçümüzü bırakın, dünya ölçüsüyle eşi az bir devlet adamıdır. Çekeceğimiz bin türlü çileye, onun kitapla hayatı birleştiren tecrübeli bilgisinden ve çevresindeki seçkin insanlar kadrosundan teselli buluyorum... C.H.P. ye gönül yakınlığım yalnız, yalnız, yalnız, bunun içindir.

Ama gün geçmiyor ki, yeni bir olay, mevsimsiz soğuklarla iklimizin arasına dağlaşan karlarını yağdırmasın.

Bir gün, gazete sayfalarında bir telgraf: «Denizli merkez Uzunpınar köyüne delege seçmek için giden Yeni Türkiye Partisi idare kurulu üyelerinden emekli yarbay Veli Saruhanlıoğlu'nun yolu, C.H.P. li muhtar Bekir Bilgiç tarafından: «Emir aldım, toplantıyı yasak ediyorum.» diye kesilmiş ve emekli yarbay üzeri aranmak bahanesiyle tartaklanmıştır.»

Bir başka gazete haberi, bir başka köyde, yine buna benzer hoyrat lıkların geçtiğini bildiriyor.

Kurucular Meclisinde, düşüncelerine asla katılmadığım, tuttuğu yolu asla beğenmediğim bir yazar üyeye, ağız dolusu küfür ve tükürükle saldırıldı.

Siz, dünyada küfrün yıktığı düşünce, tükrüğün devirdiği adam gördünüz mü?.. D.P. nin 10 yıl, kürsü kürsü, meydan meydan salladığı yumruklarla kim yıkıldı?.. Bu sorunun cevabını Yassıada versin!

Onun içindir ki, tiksindiğimiz bir düşünceye karşı böyle ağız dolusu saldırış, bizi, en az o düşünce kadar tiksindiriyor.

Ya bayram günü kapanmış Hipodrom kapısında:

— Ben ! Ben Selim!.. diye dayatan C.H.P. çıngarcısına ne buyurursunuz?..

Beyefendi Selim'miş!.. Ayol Yavuz Sultan Selim değilsin ya!..

Haaa, kulağıma gelen başka homurtular da var: Bazı C.H.P. li bayanlar 10 yıllık ikbal düşkünlüğünün hıncı ile etrafa burun deliklerinden bakarak şimdiden öc almaya hazırlanıyorlarmış!

Ayol, biz size 10 yıl çektiğiniz çilelerin bahşişi diye ara-sıra el çırpıyoruz.

Ne demiştim başlarken: Kalbim sizin, değil mi?.. Bunu söyleyen yalnız ben değilim. Bunu söyleyen çoktur, sizi iktidara getirecek kadar çok... Ama siz, dağ başında, Meclis koridorunda, Hipodrom kapısında yol kesmekten afi kesmeğe kadar kendinizi kaybetmeğe son vermezseniz, ellerimiz oy puslalarına uzanmadan yakalarınıza uzanacaktır:

— Kalbimi geri ver!

Yusuf Ziya ORTAÇ

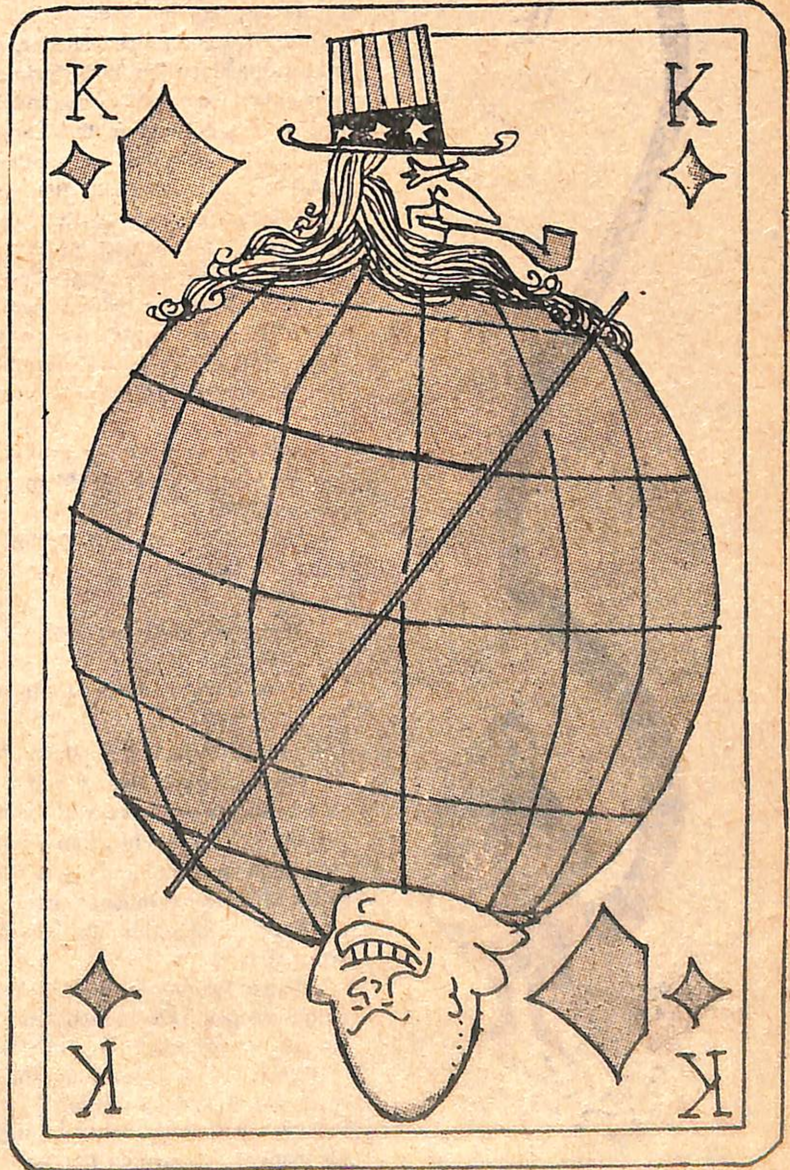

TEŞEKKÜRLER :

27 Mayıs İhtilâl Yıldönümü ve Kurban Bayramı dolayısiyle, ödenmez dostluklarını gösteren bütün okuyucularıma gönülden teşekkürler eder, bahtiyarlıklar dilerim.

Y. Z. O.

Amerika ile Rusya, Viyana'da dünya meselelerini konuşmaya başladılar... (Gazeteler)

Son koz!

Orhan Veli İçin

Adnan Veli

LÂMBO'nun şarapçı dükkânına bilmem hiç yolunuz düştü mü?... Beyoğlu'nun Balıkpazarı'nda, köşe başına raslar, masasız, iskemlesiz bir meyhaneydi. Bir metre uzunluğundaki tezgâhın arkasında, güler yüzü ile şarapçı Lâmbo durur, ayakta içki içen müşterilerine bir teviye şarap doldururdu.

Mezeleri de çerden çöpten şeylerdi. Küçük bir tabağın içine birkaç dilim sucuk keser, bazan gümüş lira büyüklüğünde kaşar peyniri koyar, en kabadayısı da, fazla hatırlı müşterilerine, küçük ispirto ocağının üstünde pastırmalı yumurta yapardı.

Lâmbo, ilk defa şair Orhan Veli tarafından keşfedilmişti. Ya da Orhan Veli oraya devam etmiye başladıktan sonra, adı duyulur olmuştu. Orhan Veli, gene bir gün sarhoşluk arasında Lâmbo'nun defterini almış, sahifelerden birine, şu iki mısraı yazıvermişti:

Cânan ki Degüstasyon'a gelmez,
Balıkpazarı'na hiç gelmez..

Orhan Veli öldükten sonra, Lâmbo'nun defterindeki bu mısralar büsbütün değer kazandı. Lâmbo'nun meyhanesi kısa zamanda ün saldı. Artık şaraphanenin müşterileri ünlü kişilerdi hep... Sanatçılar, tiyatrocular, ressamlar, gazeteciler...

Orada şarap içmiye gelenler, daima ayakta dururlar, birbirlerinin omuzundan uzanarak şarap kadehlerini, tekrar doldursun diye Lâmbo'ya uzatırlar, gecenin geç saatlerine kadar kafayı çekerlerdi. Bir tramvayın arka sahanlığı büyüklüğündeki dükkâna 20 - 30 kişi girdiği için, bazan, sigarayı yere atıp söndürecek kadar bile yer bulunamazdı.

Ben de arada sırada Lâmbo'nun dükkânına uğrar, hanidir görmediğim dostları orada bulur, konuşurdum.

Bir akşam gene orada ayakta şarap içerken, gençten bir adam yanıma sokuldu:

— Sen, dedi, rahmetli Orhan Veli'nin kardeşi misin?..

— Evet...

— Sahi mi söylüyorsun?...

— Evet...

Durdu. Gözleri, duvarda bir noktaya mıhlandı:

— Aaaah Orhancığım ah!... dedi. Ne şeker çocuktu. Beş ay kadar önce onunla şu pencerenin iç kısmına ilişmiş, şiirden, edebiyattan uzun uzun konuşmuştuk. Bana son yazdığı bir şiiri de okumuştu... Evet, beş ay önce... Daha dünmüş gibi geliyor...

Orhan'ın ölümünün acısı, benim içimde de pek taze olduğu için, boğazıma bir şey tıkandı sanki...

Hikmet (adını sonradan öğrendim) şarap kadehinden bir yudum aldı. Gözleri dolu dolu olmuştu. Meyhanenin duvarında non-figüratif bir resim vardı. Bakışlarını oraya

dikerek uzun uzun düşündü. Sonra hüzünlü bir sesle mırıldandı:

Bakakalırım giden geminin ardından,
Atamam kendimi denize, dünya güzel,
Serde erkeklik var, ağlıyamam...

Ağlıyamam dediği halde, bu mısraları mırıldandıktan sonra, başını öte tarafa çevirip gizli gizli ağlamaya başladı.

Hikmet'in bu hali, bana da çok dokunmuştu. Orhan'ı seven bir insanın bu derece içten duyuşu, samimî gözyaşlarını döküşü bana da dokundu. Ben de öteki müşterilere belli etmeden, başımı duvardan yana çevirip usul usul ağlamıya başladım. Hikmet her haliyle Orhan Veli'nin hayranı, âşıkı olduğunu gösteriyordu. Hemen bütün şiirlerini ezbere biliyordu. Gözyaşları arasında tekrar Lâmbo'ya seslendi:

— Lâmbocuğum, dedi... Şuradan bize iki kadeh şarap doldursana...

Sonra kadehini havaya kaldırırken, bana döndü:

— Orhancığım için içelim, dedi. O, buradaki dost sohbetlerinden çok hoşlanırdı. Şimdi aramızda oluverseydi...

Durdu. Gözlerinden tekrar yaşlar boşandı. Hikmet'in bu kadar duygulu oluşu beni de ister istemez ağlatıyordu. Şarabını içtikten sonra, gene Orhan Veli'den şu mısraları okudu:

Deli eder insanı bu dünya...
Bu gece, bu yıldızlar, bu koku,
Bu tepeden tırnağa çiçek açmış ağaç...

Hikmet bunları okurken, çocuklar gibi ağlıyor, beni de ağlatıyordu. Orhan Veli diyor, başka birşey demiyordu...

Boşalan şarap şişeleri üç iken dört, dört iken beş oldu. Biz hâlâ dertleşip ağlaşıyorduk.

Lâmbo'nun dükkânı yavaş yavaş boşalmıya başladı. Saatler ilerledi... O saatten sonra civarda dükkânını kapatan manavlar, kunduracılar da, şöyle bir Lâmbo'ya uğrarlar, ayakta bir iki tane attıktan sonra çıkıp giderlerdi.

Lâmbo'nun rakı ruhsatı yoktu. Yalnız bira ile şarap satabiliyordu. Ama gecenin onundan sonra gelenlere, (tezgâhın altında olmak şartıyla) biraya votka katıp verirdi. Onun için saat ondan sonra dükkâna Votkacılar dolmıya başlardı.

Bizim Hikmet de işi votkaya çevirmek istedi.

— Yok, dedim. Bu kadar şaraptan sonra votka mideyi bozar...

İlk defa biraz gülümsedi:

— Halbuki şeker Orhan'cığımla biz bu işi sık sık yapardık, dedi. Votka şarabı hazmettirir, bilmez misin sen?..

— Bilmem...

— Yaaa. gördün mü bak... Orhan bilirdi bu işi... Sen gel Orhan'ı kırma da birer de votka içelim...

Orhan lâfı, beni de sarsıyordu.

— Peki, dedim. Madem onu da kendi aramızda sayıyoruz... Öyle olsun...

— Tabiî kendi aramızda... Şimdi bizim yanıbaşımızda... Hattâ eğilmiş de, bana diyor ki:

Dağ başındasın;
Derdin günün hasretlik,
Akşam olmuş,
Güneş batmış,
İçmeyip de ne haltedeceksin?..

Sonra gene gözyaşları... Hikmet'in çok içli bir hali vardı. Orhandan iki mısra okuyor, sonra da ağlamıya başlıyor, üstelik beni de durmamacasına ağlatıyordu.

Saat onbiri buldu. Votkaları üçledik. Hikmet'in gözleri, ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Benim de bademciklerim ağrıyordu. Dördüncü votkada Hikmet gene bir şiir okudu:

Mektup alır efkârlanırım;
Rakı içer, efkârlanırım;
Yola çıkar, efkârlanırım;
Ne olacak bunun sonu, bilmem.
«Kâzım'ım» türküsünü söylerler,
Üsküdar'da;
Efkârlanırım.

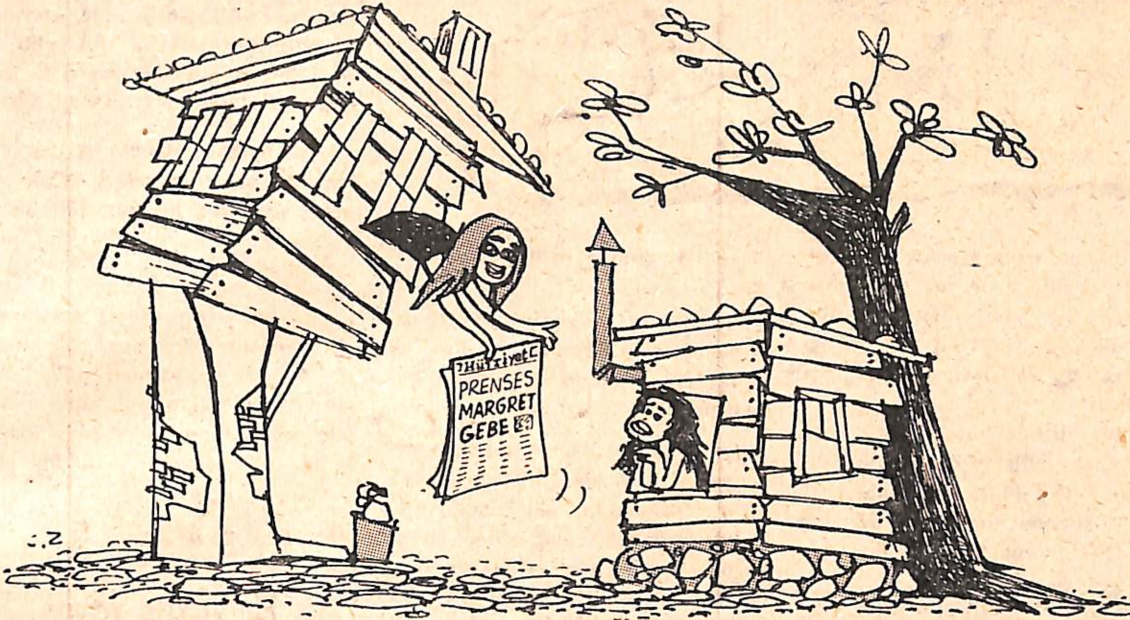
Hikmet gene ağlamıya başladı... Arkasından ben de...

Artık votkacı müşteriler de birer ikişer çekilmeye başlamışlardı. Lâmbo, muslukta soğuk suyla kirli tabakları yıkamış, kuruluyor, dükkânı kapama hazırlığı yapıyordu. Saat de on ikiye geliyordu.

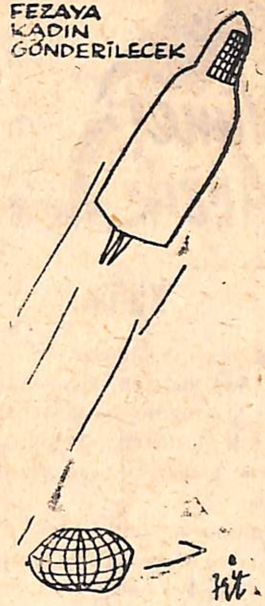
— Artık gidelim mi?... dedim. Fena oluyorum...

YAZISIZ

Prenses Margarit gebe... (Gazeteler)

— Gözün aydın Aytenciğim, bizim Margarit gebe imiş!

— Gidelim gitmesine, dedi. Gidelim ama, birer votka daha...

— Peki...

Sonuncu votkaları da yuvarladık. Hesabı görüp dükkândan çıkarken Hikmet, yanakları ıslak, Orhan'ın şu mısralarını mırıldanıyordu:

İstanbul'dan ayva da gelir, nar gelir;
Döndüm baktım bir edalı yâr gelir;
Gelir desen, dar gelir;
Gün aşırı alacaklılar gelir.
Anam anam,
Dayanamam,
Bu iş bana zor gelir...

Köşe başına gelince Hikmet elimi tuttu. Bana sarıldı. Birkaç defa öpüştük. Sonra da, gene gözyaşları içinde birbirimizden ayrıldık.

Onun Orhan'ı bu kadar sevmesi bana çok dokunmuştu. Orhan'ı sevince, ben de ister istemez onu sevecektim.

O akşam sızı içinde uyudum. Ertesi günü gene Lâmbo'ya uğradım. Hikmet yoktu. Halbuki ben onu bir daha görmeyi çok istiyordum... İkinci, üçüncü akşamlar, gene yok...

Sonra Lâmbo'ya sordum:

— Pek o kadar sık gelmez, dedi. Ama iyi çocuktur. Benim eski müşterimdir.

— Bence de çok iyi çocuk...

— Yalnız beyim, sana geçen gece ben çok acıdım...

— Neden?...

— Saat sekiz buçukta ağlamıya başladın, on ikiye kadar sürdü...

— Evet...

— Sen o Hikmet'e bakıp da ağladın...

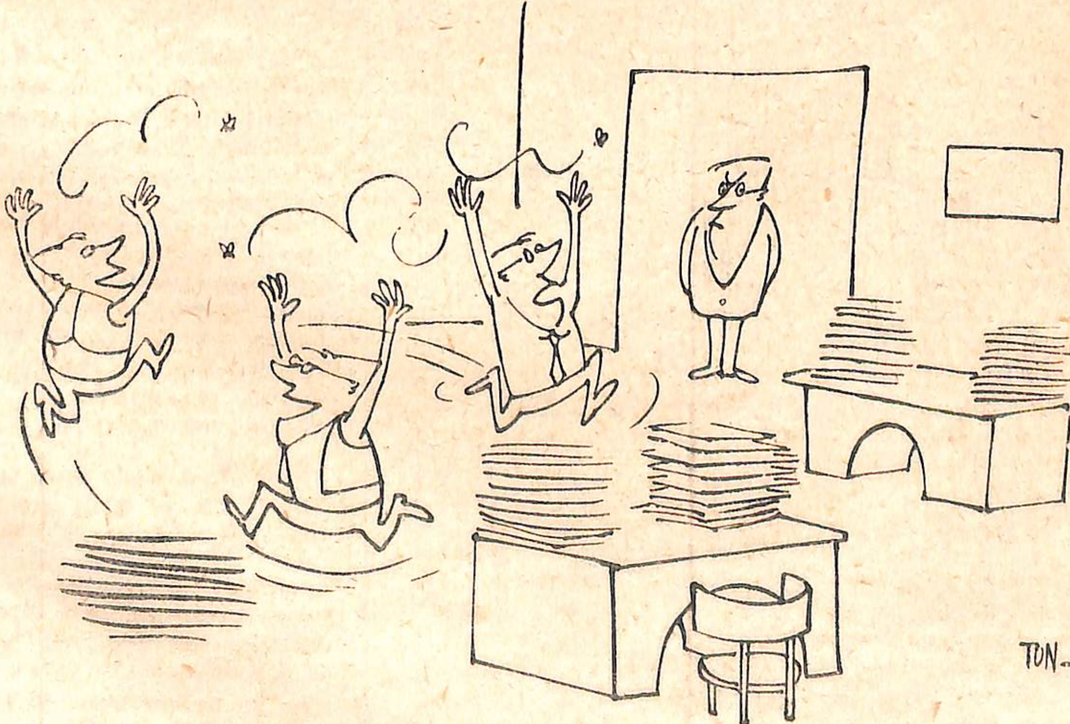
— Evet... Ama kardeşim için ağladım.

— Sen kardeşine ağladın ama, o keyif için ağladı. Yâniya onun, şarabı çekince ağlama illeti tutar. Ağlamazsa keyif alamaz. Çok köpoğludur o, çok!

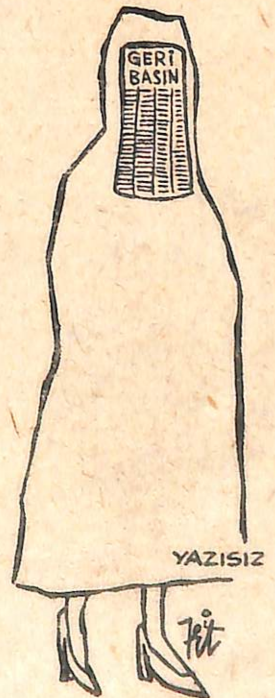
Adnan VELİ

Belediyede kara sinekle mücadeleye önem verilecek... (Gazeteler)

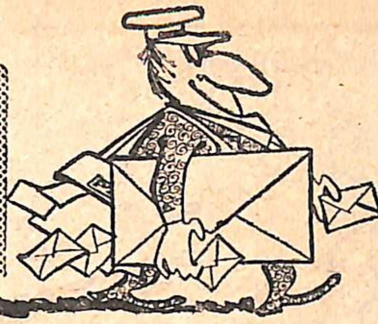

Müdür — Baylar, biraz fazla önem verdiniz galiba!

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Küfür

Gazeteler, yazabilecekleri kısmı yazdı. Asıl kulisteki kısmı kavganın kızara kızara duyulacak şeydi... Çıkıyorduk Meclisten... Yanımda tanımadığım kişiler konuşuyorlardı aralarında:

«— Amma küfretti adam... Öffff..»

İki adım daha attım. Başka bir gruptan şu kelimeleri topladım:

«— Esaslı küfretti adam... Öfff...»

Akbıyıkoğlu'nun (CHP) Kadircan Kaflı'ya yaptığı «Kompliman» lardan bahsediyorlardı. Seslerinde hayranlık vardı, gıpta vardı, «amma erkek adam» dercesine «Öfff» ler çekiyorlardı...

Bu küfür psikolojisi neye dayanır?.. Tam tahliline girişemiyorum. Mahçubiyete de dayanır. (Her kabadayılık bir mehçubiyeti yırtma denemesidir). Bazı eksikliklere de, bazı fazlalıklara da, alışkanlığa da dayanır...

Sokağa çıkarsınız. Sarı bukleli, gök gözlü, melek yüzlü bir bebeğin ağzından dünyada hiçbir mukaddeşatı mâsun bırakmıyacak gılzette küfür duyarsınız. Misafirliğe gidersiniz .Takma samimiyet, takma nezeket, takma konukseverlik havası içinde, bir de size bacak kadar çocuğun son bellediği küfür ikram edilir... Anne, babaya sahte bir irkilmeyle: «Yooo söyletme, fena alışıyor» diye cilvelenir... Derinden hindi hindi kabararak: «Babasının oğlu» diye (Biz de başkasının oğlu demedik ki)...

Günün birinde bukleli veya bukleşiz bebek, milletvekili olur, temsilci olur, Vekil olur, vezir olur, ağzını değiştirecek değil ya... Biz de:

«— Öfff, amma küfretti» diye gururlanırız...

Bu küfür psikolojisinin içine giremiyorum. Zevkine varamıyorum. İçinde ne kadar mahçubiyet payı, ne kadar aşağılık duygusu, ne kadar alışkanlık, ne kadar ne payı olduğunu ölçemiyorum... Yalnız neden acaba, bizde bu kadar «gelişmiş» küfür sanatı?... Hem de aydın geçinen sınıfta, Sulukule'de falan değil!... Nedeeeen?...

Şefaat:

Cavit beyin hikâyesini küçükten şimdiyedek 100 defa dinlemişizdir: Cavit bey biliyorsunuz, Maliye Nâzırıymış. Sonra politikaya mı fazla dalmış, şeytana mı fazla uymuş, karışmıyacağı bir suikast tertibine karışmış ve... Neticeyi biliyorsunuz. Hapishanede beklerken, Fransız Sefirinin kendisi için şefaat dilediğini duymuş. Zeki adammış.

«— İşte şimdi» demiş «hapı yuttum...»

Memleketin iç işlerine müdahaleyi memleketin başındakinin haklı olarak ters karşılıyacağını tabiî buluyormuş Cavit bey.

Henüz fol yok, yumurta yok, seneler senesi, «şurada da Türkiye diye bir memleket var» demiyenler, Hava alanlarımıza konuyorlar. Amcalarını «misafirliğe» gönderiyorlar. Neden?... Neden?... Şefaat için mi?.. Ortada fol yok, yumurta yok iken... İlle ve ille «şefaatlik» durum mu yaratmak isterler ki?...

Bir yumuk bebek doğmuştu!

Tahran'da bir hastahanede bir yumuk ve kara bebek doğmuştu. Doğumunun gürültüsü 47 düveli tutmuştu. Veliahttı doğan çünkü. Senelerdenberi beklenilen bir veliaht. Uğruna sevilen kadın bile feda edilmişti... Beşiğinin ağacı Norveç'ten getirilmişti, fırfırlı organtini Garbî Avrupa'dan, dadısı Fransa'dan, tayası bilmem nereden... Buraya kadar iyi... Uçaklardan kraliçe'nin yattığı hastahanenin damına güller serpildiğini duyduğumuz zaman garip bir hisse kapıldık: «Bu son şenlikler olmalı» dedik içimizden «ki artık bu kadar ileri gidiliyor...» Dünyanın bu karışık durumunda, insan ölse bitse böyle bir hareket yapmaz. Bu sefaletin felâketin yüzüne savrulan şuursuz bir kahkaha gibi geldi bize... Şarkın mübalâğaseverliği içinde bile fazla mübalâğalı geldi bize...

Yeşilköy hava alanına uğrıyan melânkolik bakışlı kıralla, yumuk yanaklı kraliçeyi ne gibi bir kader bekliyor?

Yumuk yanaklı kıraliça bir gün torunlarına bir masal anlatacak: «Bir veliaht doğmuştu. Hastahanenin damına havalardan güller yağıyordu...» Masal olarak güzel... Amma yalnız masal olarak!... Masallarda «bir varmış» kolaylıkla «bir yokmuş» olur.

Hayatta da zaten!

Eh yavaş yavaş başlayacaklar!

Stadyumun kapısındaki kavruk derili, derinleşmiş hatlı adam, filozofane başını sallıyarak:

«— Eh başlıyacaklar», dedi, «yavaş yavaş başlıyacaklar tabiî...»

Sesinde tatlı bir tevekkül, hiç «nafile» ye çıkmamış bir tecrübe vardı:

«— Eh yavaş yavaş başlıyacaklar tabiî...»

Ben hâdiseyi görmemiştim. Kendim de geç kalmıştım çünkü. Stadyuma Selim Soley mi gelmişti ne?.. Merasim başladığı için içeriye mi girememişti ne, işte öyle birşey olmuştu. Ve hazret ateşler püskürerek direnmiş direnmişti. Sonra o uzuuun zamandanberi, yani bir senecik, işitmemiş olduğumuz bir cümleyi kırbaç gibi şaklatmıştı havada:

«— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?...»

İnsan arkadan, «ben insanın bacağını tavuk gibi ayırırım» falan demesini bekliyor. İşte orada nezaket göstermişti, ve tavuk gibi ayıracağını falan söylememişti...

Aman ne çok duyardık bu kelimeleri eskiden: «Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Senin istikbalini mahvederim? Ekmeğin iki dudağımın arasındadır...» Bu kelimelerin, bu cümlelerin ebediyen rafa kalktığını zannediyorduk. Yanılmışık toyluktan... Toyluk bu yanıltır...

İnsana karşısındaki: «Peki kimsin hazret?» dese ne lâzım geliiir? Ne cevap verir?...

Tehdidi falan iplemedim de, stadyumun kapısındaki kavruk derili, derinleşmiş çizgili adamın lâkırdısı içime işledi:

«— Eh başlıyacaklar... Yavaş yavaş başlıyacaklar tabiî...»

Neden o kadar tabiî ki?...

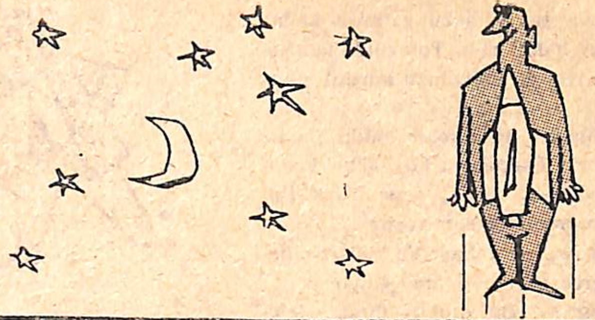
Nimet ARZIK

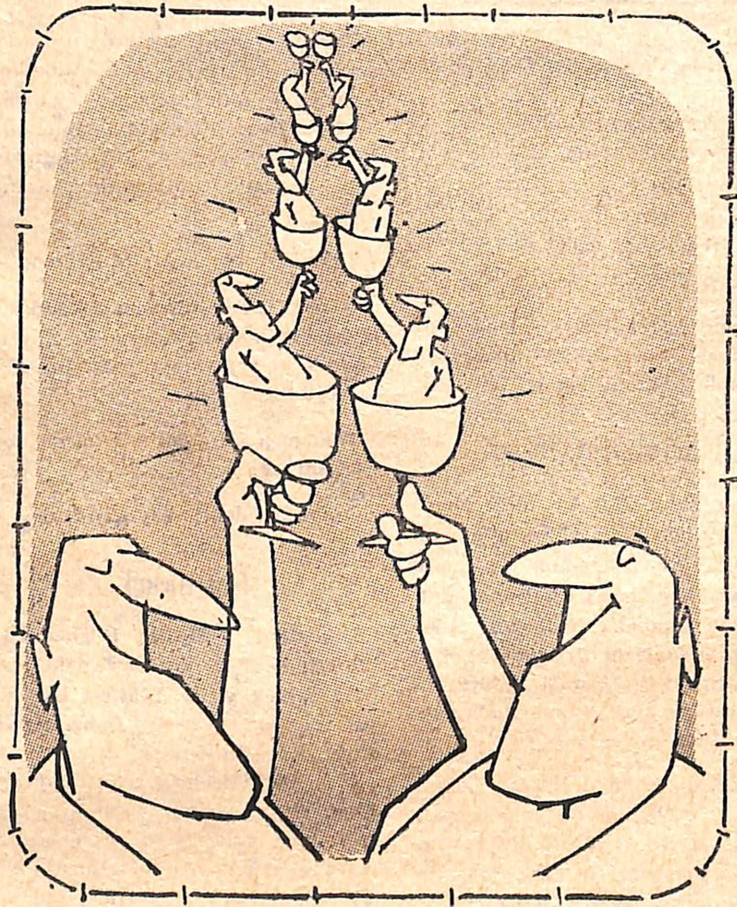

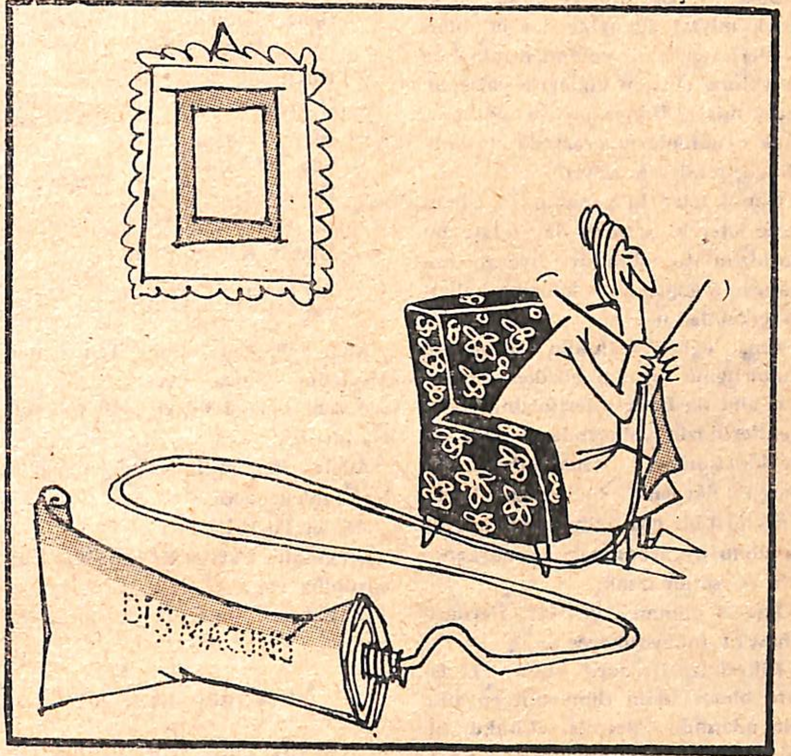
— Şu zavallıya bak, ayakta duracak hâli kalmamış!

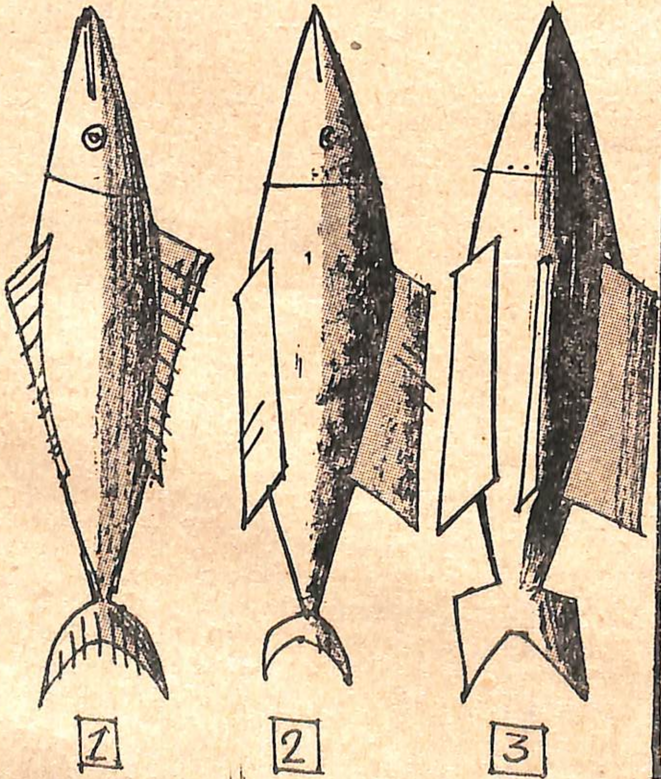
KAÇIK Şeyler

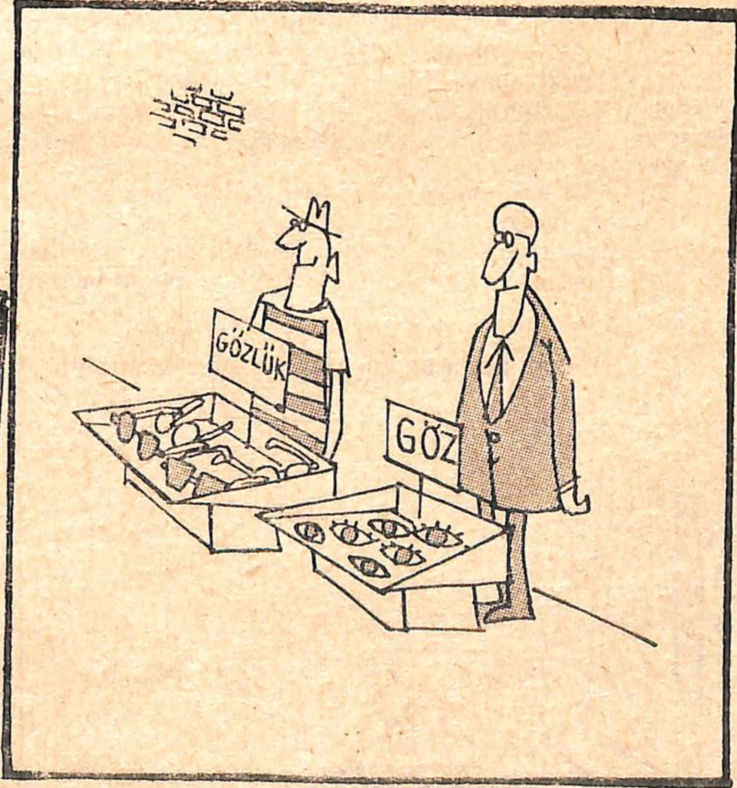
CAFER ZORLU

Toto

Hadi, şu, yediden yetmişe kadar salgın halini alan Totoculuk'tan vakit ayırıp da otoculuğu kurduk diyelim.

Atölyeler, fabrikalar haldır haldır işliyor... Parçaların büyük bir kısmı dışardan da gelse, gene Türk tipi bir otomobil çıkartıyoruz... Sonra bir daha, bir daha... Ve binlerce, onbinlerce otomobil imâl ediyoruz...

Sonra?... Bu otoları ihraç edebilecek miyiz? Sanayide dev adımlarla ilerleyen, kara yolunu bırakıp feza yoluna el atan ülkelerle yarışabilecek miyiz? Dünya piyasasında parmak oynatanların arasında sözümüzü geçirebilecek miyiz?

Gönül ister ki yapalım... Gönül gene ister ki satalım da... «İşte bu da bizim otomobilimiz» diye alıcının karşısına göğsümüzü kabarta kabarta çıkabilelim...

Ama, daha eloğlunun otomobil mezarlığına atacağı gözden düşmeleri alıp da Başkentlerimizin, büyük kentlerimizin yollarında dolmuş diye kullanırken... Ama daha yedek parça dâvasını halletmemişken... Traktörü bir çift öküze çektirten bir Anadolu uygarlığımızla tanınırken... Bir de satamazsak...

İşte o zaman geliriz Bernard Shaw'ın hikâyesineeee...

Bilirsiniz, Bernard Shaw, «Bisiklete binen adam dünyanın en nikbin adamıdır» dermiş. «Çünkü, bisikletin kendisini taşıdığını zannettiği halde asıl kendisi bisikleti taşır!»

Bizim otomobiller de aynı hesaba çıkmasın demek istiyoruz...

Bilmece

CHP Genel Merkezi çevrelerinde son günlerde dolaşan bir bilmece:

— Kasım Gülek'in en büyük düşmanı kimdir?

— Akis dergisi!

— Hayır bilemedin.

— Antigülekofiller!

— Gene bilemedin.

— İsmail Rüştü Aksal.

— Hayır.

— Hostesler.

— Gene hayır.

— Neo CHP liler!

— Hayırır...

— E, peki kimdir?

— Bizzat Kasım Gülek!

Dedi - Dedik .

Adalet Partisi lideri Temsilciler Meclisine «Solcu» dedi...

Adalet Partisi lideri CHP ye «solcu» dedi...

Adalet Partisi lideri diğer partilere «solcu» dedi...

Adalet Partisi lideri...

Şu Adalet Partisi liderine bir çift sözümüz var:

— Kuzum, siz solak mısınız, yoksa...

Ne kadar ufalsan sığmazsın buradan !

19 Mayıs stadının kapıları, tam ilân edildiği saatte kapatılmıştı. Temsilciler Meclisi üyesi Ferda Güley ise yarım saat geç kalmıştı. Kapıdaki memurla arasında şöyle bir konuşma geçti:

— Ben girerim.

— Giremezsiniz efendim, kapılar kapatıldı...

— Ben Kurucu Meclis üyesi Ferda Güley!

— Giremezsiniz efendim, kapılar kapatıldı...

— Ben Ferda Güleyim diyorum size!

— Giremezsiniz efendim...

— Ben Ferda Güley!...

— I... ıh!...

— Ben Ferda!...

— Giremezsiniz dedik ya...

— Ben Fer...

Küçüldükçe küçüldü, ama gene de kapalı parmaklıklar arasından sığamadı... Giremeden gitti!...

Kartvizitin forsu

Ratip Tahir Burak, Millî Maç'a yetişmek için bir arabaya atlamıştı. Araba, 19 Mayıs stadına yüz metre kala trafik polisleri tarafından durduruldu. Kalabalık yüzünden yol kesilmiş, vasıtaların ilerlemesine izin verilmemişti... Burak, şoföre bir kartvizit uzatarak «Bunu» dedi, «trafik polisine göster.»

Şoför, arabadan atlıyarak az ötede diğer arabaların yolunu kesmekte olan trafik polisine koştu. Burak'ın kartvizini gösterdi. Kısa bir müddet sonra geri dönerek, kartviziti sahibine iade etti «Beyefendi dedi, istisnaî muamele yapılmıyormuş!»

Sınıf arkadaşı

Sınav mevsiminden mevsimine fakülte'ye giden ve dokuz yıldır Hukuk Fakültesinin son sınıfında demir attığını söyleyen hikâyeci Erdoğan Tokmakçıoğlu, mevsim icabı Fakültesi ziyaret etmişti...

Kapıda uzun zamandır görüşemediği, eski bir sınıf arkadaşıyla karşılaştı. Birlikte kantine gittiler ve çayları ısmarladılar... Tokmakçıoğlu eski sınıf arkadaşı Özcan Karadeniz'e sordu:

— E, anlat bakalım nerelerdesin, ne yapıyorsun?

Karadeniz (genç bir kızdır) utana sıkıla «Valla» dedi, «işte, Hukuku bitirdikten sonra Paris'e gittim, dört yıl Sience Politik okudum, sonra Doktora yaptım ve gene Hukuka gelip doçentlik imtihanını kazandım.»

Tokmakçıoğlu buz gibi olmuştu...

Doçent Özcan Karadeniz cümlesini tamamladıktan sonra «E, Erdoğan sen ne yapıyorsun bakalım?» diye sordu...

Tokmakçıoğlu elini çay bardağına götürdü ve:

«— Hiiiç» dedi; «çay içiyorum!»

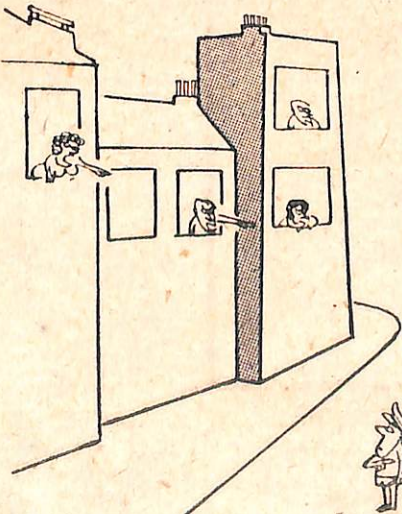
Politikacı

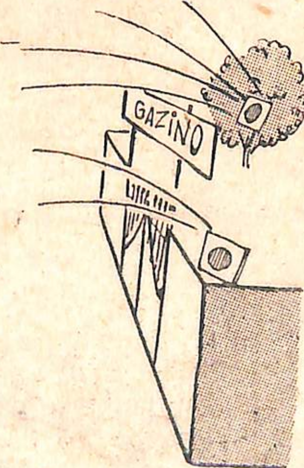
Geçenlerde, Siyasal Bilgiler Fakültesinde, ilim arkadaşlariyle birlikte yemek yiyen Anayasa Komisyonu üyesi Profesör Bahri Savcı şöyle dert yanıyordu:

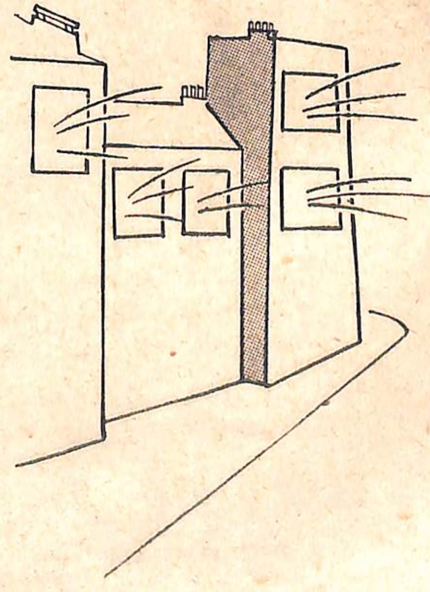
Şu politikacılara hiç akıl erdiremiyorum yahu... Adamın gözünün içine baka baka, şu masanın masa olmadığını kabul ettirmek istiyorlar. Hadi, masa yerine iskemle deseler itiraz etmiyeceğim. Koltuk deseler gene ses çıkarmıyacağım; gardrop deseler hadi gene ev eşyasıdır diye ona da razı olacağım... Halı deseler gene bir şey değil... Ama insaf edin beyler, şu koskoca masayı, diş fırçasıdır diye yutturmaya kalkışırlarsa?... Üstelik yutturuyorlar da birader!...

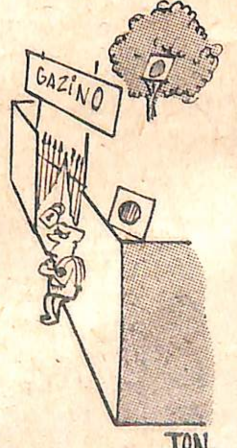
ÖRSAN ÖYMEN

Halkın rahatını kaçıran gazinolar kapatılacak... (Gazeteler)

YAZISIZ!

STADYUMDAN SESLER

Dut Ağacı

Evvelki hafta, İstanbul'da, Millî lig lideri Fenerbahçe ile şampiyonluk tahtından hâlâ gözlerini ayırmamış olan Galatasaray'ın oldukça önemli maçları vardı.

Fenerbahçe'nin Vefa ile yaptığı maç, çok çekişmeli ve heyecanlı geçmişti. Fener, orta derecede bir oyun çıkardı ve enerjik Vefa ile 1 - 1 berabere kaldı.

Fenerbahçe beklerinden İsmail çok bozuk oynuyordu İkide bir ıskalıyor, yakaladığı topu da istediği yere gönderemiyor, hasılı kalenin önünde bocalayıp duruyordu. Maç hastalarından biri Fenerli Çetin'i dürttü:

— İsmail bugün dut ağacı olmuş...

— Neden?...

— Görmüyor musun yahu?.. Boyuna dökülüyor...

Hakeeeem!

Vefa, maçın ikinci devresinde Fener'e attığı golle beraberliği sağlayınca, takım bu neticeye razı oldu. Vefalıların bütün gayreti bu beraberliği kaçırmamak içindi. Bu yüzden takımın tamamı, müdafaaya çekildi. İkinci devrenin sonlarına doğru da Fenerbahçe, adam akıllı bastırmaya başlamıştı. Zamandan kazanmak için Vefalılar güzel bir taktik buldular. Durup dururken, bir de bakıyorsunuz ki, bir Vefalı yere yatıyor, bayılma numarası yapıyordu. Onu gören başka biri de, sahanın başka bir tarafında uzanıyordu. Tekme yese bir kişi yiyecekti. Ama Vefalılar ikişer üçer yatmıya başlamışlardı. Hakem yanlarına gelip de ne olduklarını sormıya kalksa, gene en azından yirmi otuz saniye geçecekti. Bu taktik ikinci devrenin son yirmi dakikasında adamakıllı kullanılmaya başladı. O zaman, Fenerbahçe'nin hastalarından Asker Erdoğan avazı çıktığı kadar haykırdı:

— Hakeeeem!... Bunları topla da yatılı mektebe götür, yatılım!...

Demir!

Demirspor - Galatasaray maçında bir ara oyun pek sertleşti. Bilhassa Demirsporlular, Galatasaray oyuncularını kırıp geçiriyorlardı. Hasta Galatasaraylı İstirahatçi Kemal, üst üste yapılan bu hareketlere epiçe içerlemişti. Bir seferinde kendini tutamadı:

— Birader, nasıl Demirspor bu, dedi?.. Bunlar sporu bırakmışlar. Sırf demirle oynuyorlar...

Bir!

Futbolcuların sırtında numaralar bulunur. Galatasaray - Ankaragücü maçında, Uğur'un numarası (10) du. Fakat Uğur iki maçta da dişe dokunur bir hareket yapamadı. Uğur'un takıma nasıl alındığına herkes şaşıyordu. Uğur gene bir ara ıskalayınca, seyircilerden biri, sinirlendi:

— Yazıklar olsun be!... Artık bu kadarı da olmaz...

Önünde oturan arkadaşı cevap verdi:

— Ne mızmızlanıp duruyorsun. Onu takıma koyan, Baba Gündüz... Üstelik kendisine de o numara vermiş...

— Sahi be!... Ben (1) i görmemiştim...

Sırt yere gelmez!

Fenerbahçe'nin, numara yapmakta üstad olmuş bir futbolcusu vardır: Kadri... Hiç olmıyacak yerde kendini yere atar. Yahut çelme yemiş gibi tökezler. Ya da hakem penaltı versin diye ceza sahasının içinde birdenbire kendini yere atıverir. İlk zamanlarda, hakemler Kadri'nin bu numaralarına inanırlardı. Ama şimdi artık Kadri, sahiden tekme yiyip yuvarlansa da, hiçbir hakem (hattâ seyirciler) buna inanmıyorlar.

Fener - Vefa maçında Kadri gene böyle tekmeye benzer bir şey yemişti. Ama buna rağmen topu, hasım oyuncunun ayağından söktü. Sürerken ayni zamanda topallıyordu. Stadyumu dolduran seyirciler de gülmiye başlamışlardı. Tabiî hakem, onun bu hareketine kulak bile as madı.

Galatasaraylı Kozalay İlhami, boynunu büküp gülümsedi:

— Birader, bu çocuğun hayatta sırtı yere gelmez.

Yanındaki merakla sordu:

— Niye?...

— Öyle ya... Bizde bir futbolcu, oynıyabildiği müddetçe rahat eder. Futbolu bıraktı mıydı, yoksulluk da başlar. Ama Kadri için öyle değil... Kadri oynadığı kadar oynar. Futbolü bıraktıktan sonra da, gider Muammer Karaca tiyatrosuna yazılır...

Doldur!

Fenerbahçe, maçın son dakikalarında bütün varıyla yoğuyla Vefa kalesine yüklenmişti. Tribünden maçı seyreden Fenerlilerin ağlıyan sızlayan takımından Çehreli Kaya, kendi kendine söyleniyordu:

— Hah... Tamam... Ver Lefter'e... Sen de Şeref'e ver... Haydi... Yüklen... Geçir solaçığa... Tamam... Şimdi doldur... Doldur be oğlum... Doldur... Bir tane daha doldur...

Arkasından Lâplâp Lütfü tamamladı:

— Bir de midye plâkisi getir...

Tuh be!

Galatasaray - Demirspor maçı yapılırken, Galatasaray taraftarı olan Demircan Sacit, başını ileriye doğru uzatarak Metin'in akınlarını takip ediyor, top Demirspor müdafaasına çarpıp geri geldiği vakit de kendi kendine hayıflanıyordu:

— Tuh bee!...

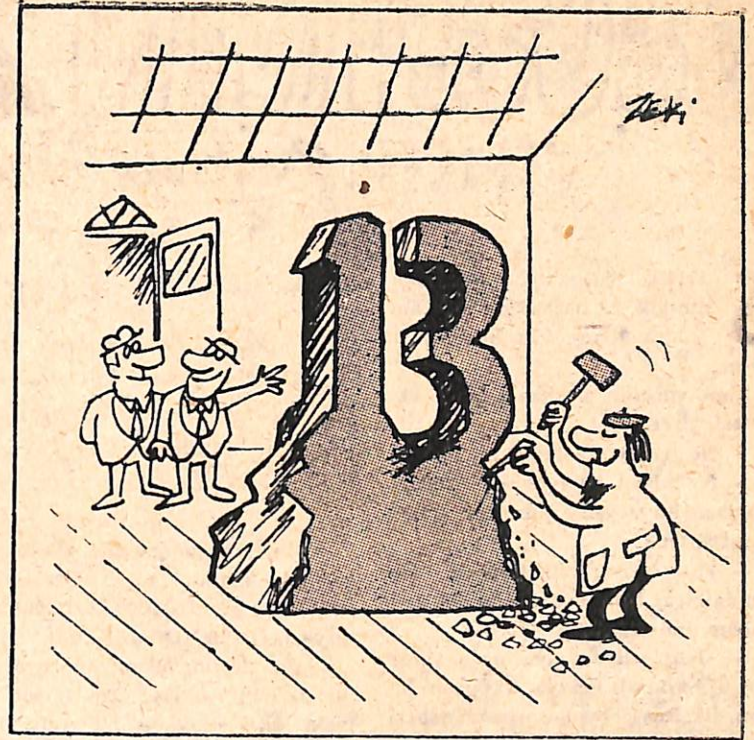
Galatasaray akınları önledikçe, Demircan Sacit boyuna homurdanıyordu:

— Tuh anasını... Tuh be yahu...

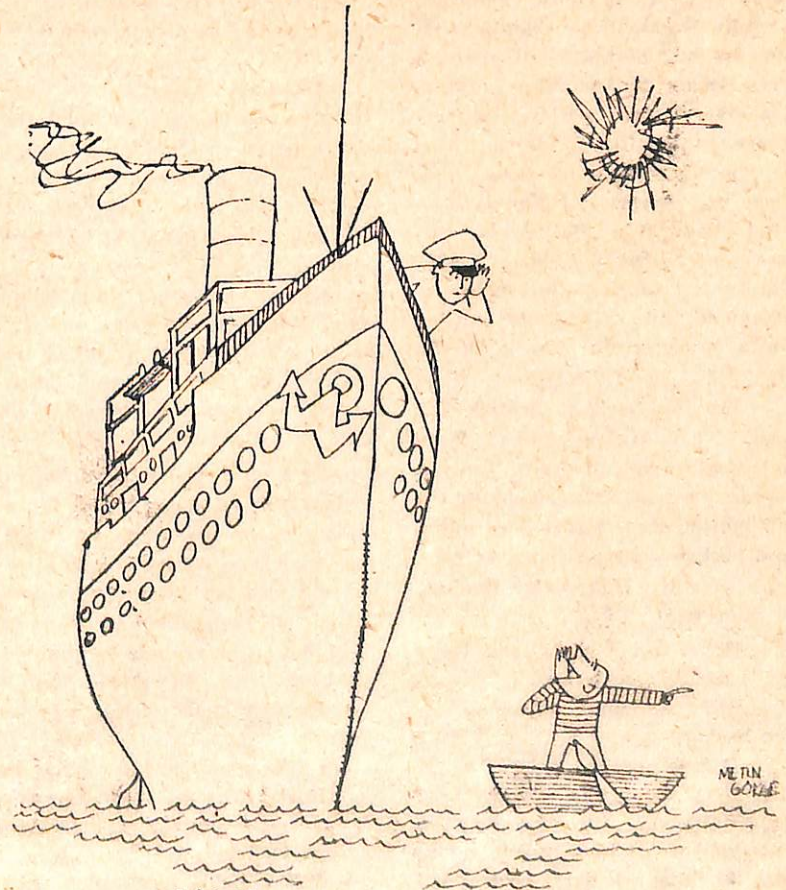
Onun önünde oturan Fenerli Şevket Soley, bir ara arkasına döndü:

— Bana bak arkadaşım, dedi... Boyuna tuh diyorsun... Galatasaray gol atamazsa, biz bütün maç boyunca ensemize tükürük mü yiyeceğiz?.

ADNAN VELİ

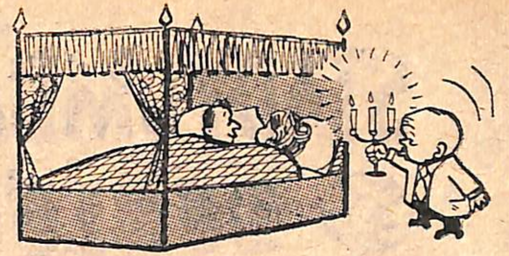
— Ben sana Spor-totoda 13 tutturursam heykelini dikeceğim demedim mi?

— Üç bin kulaç kadar git, sonra sola sap!

Gagarinin Zaferi

Çeviren: Semiramis Aydınlık

Bu bir şâheserdir!

Bu hikâyeyi ünlü Fransız mizahçısı Jean-Paul Lacroix yazmış. Le Rire dergisinin son sayısından aldık. Gagarin'in feza fatihliğinden sonra, Sovyet liderini hicveden bu hikâye, Fransız zekâsının, Fransız mizahının büyük gücünü gösteren küçük bir şaheserdir.

SAHNE Sovyetler Birliğinin mutlak ve değişmez başkanı Nikita Kruşçev'in bürosunda geçer.

Kapı vurulur, başkanın özel sekreteri girer.

— Ne o hayrola sekreter yoldaş?

— Ne olsun istiyorsunuz başkan yoldaş? Şu sevgili muzaffer Yuri Gagarinimiz...

— Yine ne var? Bu Gagarin hakkında biraz fazla konuşuldu gibi gelmiyor mu size?

— Öyle geliyor ama neye yarar sayın başkan! Fezaya ilk uçan insan, ilk Rus... Bu başarısından beri bütün Rusya ona tapıyor. Halkımız ondan başka şey konuşmuyor ve konuşulmasını da istemiyor. Erkekler ona hayran, kadınlar onu âşık, genç kızlar ise onu düşünürken yaprak gibi titriyor... Herkes bastığı yerleri öpüyor. Bir helecan dalgası her yeri öylesine sarmış ki, böyle şey şimdiye kadar görülmemiştir!... Gagarin'e yapılan gösteri siz başkan olduğunuz zamankileri fersah fersah geçti...

— Eh umarım ki Gagarin yoldaş da bu durumdan memnundur!...

— Evet... Yani, başkan yoldaş, kendisinin zaferini tamamlıyacak ufak tefek bazı istekleri varmış. Bunları size iletmekle beni görevlendirdi.

— Hâlâ mı istiyor bu adam?! Hey yarabbi!... Fakat biz kendisini Kremlin'de şaşaalı bir şekilde kabul etmedik mi? Sonra büyük mareşal Voroşilov'un üniformasını naftalinden çıkarıp ona göstermedik mi? Rusya'nın Brigitte Bardot'su Tatiana Samoilova koca bir buket sunmadı mı? Ayrıca ona Ünyon Sovyetik, Altın yıldız, Halkın oğlu, Petaouchnok şehri nişanları ile Kief Üniversitesi fahrî doktorluğunu vadetmedik mi? Bu kadar şeyden sonra ne istiyebilir bilmek isterim doğrusu...

— Size bu istekleri iletmek çok nâzik bir iş başkan yoldaş!. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Tansiyonunuzu ve midenizin durumunu düşünüyorum da... Sizden rica edeceğim başkan yoldaş rahatça koltuğunuza oturun... Hah şöyle! Beni öyle dinleyin.

— Haydi canım söylesenize Gagarin yoldaşın isteklerini.

— Sizi tokatlamak istiyormuş sayın başkan!

— O kadar mı?

— Evet! Bu benim yıllardır arzuladığım bir şey... diyor kendisi! Ona öyle geliyormuş ki yaradana sığınıp size iki tokat aşkederse gözleri açık gitmiyecekmiş bu dünyadan...

— Hayır, hayır, hayır... Hiç böyle şey duyulmamış! Eğer böyle zırvalamaya devam ederse kendisini Sibirya'da bulur söyleyin ona!...

— Hiç düşünmeden konuşuyorsunuz başkan yoldaş! Onu tevkif etmek, hattâ ufak bir hakarette bulunmak bütün Rusya'da büyük bir ihtilâle sebep olur. Aynen 1917 gibi. Ama bu defa tersine tabiî!... Milyonlarca Rus, unutmayın ki, onun için ölmeğe hazırdır!..

— Peki teklifiniz nedir? Herhalde istemezsiniz ki...

— Sayın başkan! Umumun menfaati, büyük partimiz, ezelî ve ebedî materyalizm için bu ufak fedakârlığı yapacaksınız! Sizin millî hislerinize hitabediyorum.

— (Uzun bir sessizlik, sonra...) Peki öyle olsun! Rusya için buna razı oluyorum. Gagarin yoldaşa kendisini bugün öğleden sonra beni tokatlamak üzere saat ikide büromda beklediğimi söyleyin!

— Korkarım ki bunu söylemem kâfi gelmiyecek! Size henüz hepsini söylemiş değilim; Gagarin yoldaş sizi herkesin önünde tokatlamak istiyor.

— Böyle şey olmaz!

— Olur Başkan yoldaş olur! Gagarin yoldaş şizi hükûmet erkânı, Prezidyum ve özel şekilde çağrılmış kordiplomatik huzurunda tokatlayacakmış! Aksi halde hiçbir şeye yaramaz diyor!...

— Hıh, yaramazmış! Şuna bakın hele... Feza züppesi! Gidin ona söyleyin bugünden itibaren rütbesi onbaşılığa indirilmiş ve kendisi Karkov garnıa marşandiz sürveyanlığına tâyin edilmiştir.

— Öyle mi?!. O halde bu kararınızdan iki saat sonra genel bir ayaklanma baş gösterecek ve «Gagarine adalet» avazeleri kulaklarımızı yırtacaktır! Eğer ihtiyar kadın kıyafetine girip kaçabilirsek ne âlâ; yoksa âkıbetimizin yanında Lumumba'nınki çok daha tatlı kalabilir!...

— Bundan emin misiniz sekreter yoldaş?

— Bütün yaptığımız sondajlar bu sonucu doğruluyor. Bugün bir referandum yapılsa % 98,9 reyle Gagarin başkan seçilebilir.

— Peki o halde tarafımdan vekilleri, Prezidyumu ve kordiplomatiği dâvet edin. Her halde onlar Rusyanın fezadaki geleceği için yaptığım bu fedakârlığı anlıyacaklardır. Böylece Gagarin de tam mânasiyle memnun edilmiş olacak!

— Tamamiyle mi?.. Hayır sayın başkan; kendisinin diğer isteği...

— Diğer isteği mi? Şayet küstahlık sayılmazsa sorabilir miyim?

— Söylemesi öyle zor ki!.. Sayın eşiniz...

— Nina mı?

— Evet yoldaş. Saygı değer Nina Kruşçev...

— Ne istiyor bu adam Nina'dan?

— Başkan yoldaş; nasıl anlatayım bilmem ki, kelimeler dudaklarımı yakıyor âdeta! Bu küstah, utanmaz Gagarin kazandığı sükseden faydalanarak Nina yoldaşın yanında sizin yerinizi almak istiyor! Bilmem anlatabildim mi?

— Cehennemin dibine batası herif!...

— Böyle söyliyeceğinizi biliyordum; haklısınız!...

— Fakat bu Gagarin ne rezil adammış...

— Haklısınız!

— Sonra ayrıca sersemin biri! Düşünün bir kere; zavallı Nina, 50 sini geçmiş, hem iyice geçmiş. Belki çok iyi bir kadın ama... Güzellik bahsinde yaya kalır değil mi sekreter yoldaş? Yoo... Çekinme, samimî konuşuyoruz şimdi... Halbuki genç, yakışıklı Gagarin istese Rusya'nın en güzel kızları emrine âmadedir. Niçin Nina anlamıyorum?

— Kendisi bana biraz açıkladı: Sizi düşüreceği durumdan âdeta üzgündü, Nina'ya da büyük saygısı vardı; ama şuuraltını ferahlatabilmek için aynen tokat olayı gibi buna da ihtiyacı vardı.

— Ben şuur altı filân bilmem! Nina'ya dokunursa...

— Ya ihtilâl başkan yoldaş? Öfkeden gözleri dönmüş ahalinin Kremlin'e saldırmalarını düşünün!

— Biliyorum canım, az önce anlatmıştınız... Umumun menfaati için buna da katlanmam lâzım! Sevgili eşim Nina'nın Gagarin'i yarın akşam beklediğini kendisine söyleyin. Ben de geceyi dışarda geçiririm artık!..

— Fakat olamaz sayın başkan!.. Sizin orada bulunmanız Gagarin'in öne sürdüğü şartlardan biri...

— Orada mı bulunacakmışım?

— Evet; bana, siz orada bulunmadıkça Nina ile yatmanın kendisine hiçbir zevk vermiyeceğini söyledi...

— Herhalde karyolanın altına saklanamam, değil mi?

— Elbette... Zaten Gagarin yoldaş sizin bütün gece başuçlarında durup bir şamdan tutmanızı istiyor.

— Kabul ettiğimi kendisine bildirin sekreter yoldaş!

— Neyse buna çabuk razı oldunuz...

— Nasıl olmam? İhtilâl deyip duruyorsunuz...

— Doğru! Maamafih yine de şanslı sayılırsınız; düşünün bir kere ya bu Gagarin cinsî sapık olsaydı ve Nina yerine sizi seçseydi ne yapardınız? Yine de ucuz kurtuldunuz sayılır!

— Rica ederim sekreter yoldaş bu soğuk şakaları bırakalım! Artık umarım ki Gagarin'in istekleri sona erdi.

— Şahsınızla ilgili olanları evet! Yalnız genel plâna girebilecek son bir isteği var ki sizi memnun edecek.

— Ne istiyor? Babası için bir tütün bayiliği mi, yoksa Moskova sirkinde yer mi?

— Hayır; sadece Çar olmak istiyor...

— Deli mi bu adam?

— Belki; fakat Çar seçilip 1. Yuri adıyla tahta çıkacakmış.

— İyi ama Çarlık yıkılalı 45 sene oldu; sonra komünizm ne olacak?

— Gagarin bana komünizmi alın başınıza çalın dedi. Sonra da sizi ve hükûmet erkânını Sibirya'da görmek kendisini ayrıca memnun edecekmiş!...

— Gagarin Çar ha!... Rezalet!...

— Netice itibariyle pek farketmez sayın başkan, şimdi de bütün sersemler ona tapınıyor, ha bir eksik, ha bir fazla...

— (Düşünceli) Bu ne berbat iştir yarabbi! İsteklerini reddetsek ihtilâl çıkacak Sibirya'ya gideceğiz; kabul edersek herif Çar olacak ve yine soluğu Sibirya'da alacağız.

— Evet başkan yoldaş; iyisi mi yiğitlik sizde kalsın istediklerini yapın bu adamın; bu daha kibar kaçar!

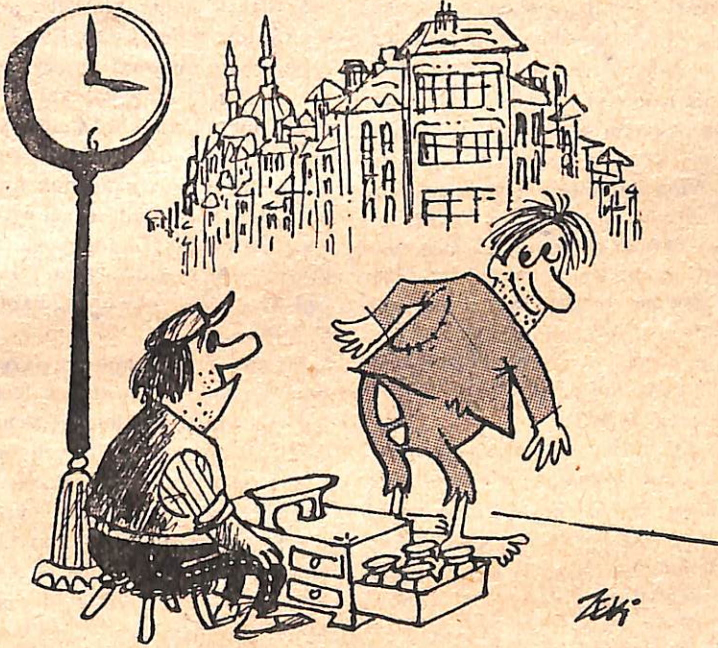
— Haklısınız sekreter yoldaş. Yazın o halde bakalım: «Nikita Kruşçev yoldaşın emri: Bütün Sovyet Yüksek Şûrası ve Prezidyum üyeleri ellerindeki bütün yetkileri şimdiden sonra, feza kahramanı, Çar Yuri Aleksiyef Gagarin'e devredeceklerdir!..

Yaşasın Çar! Yaşasın Gagarin!..

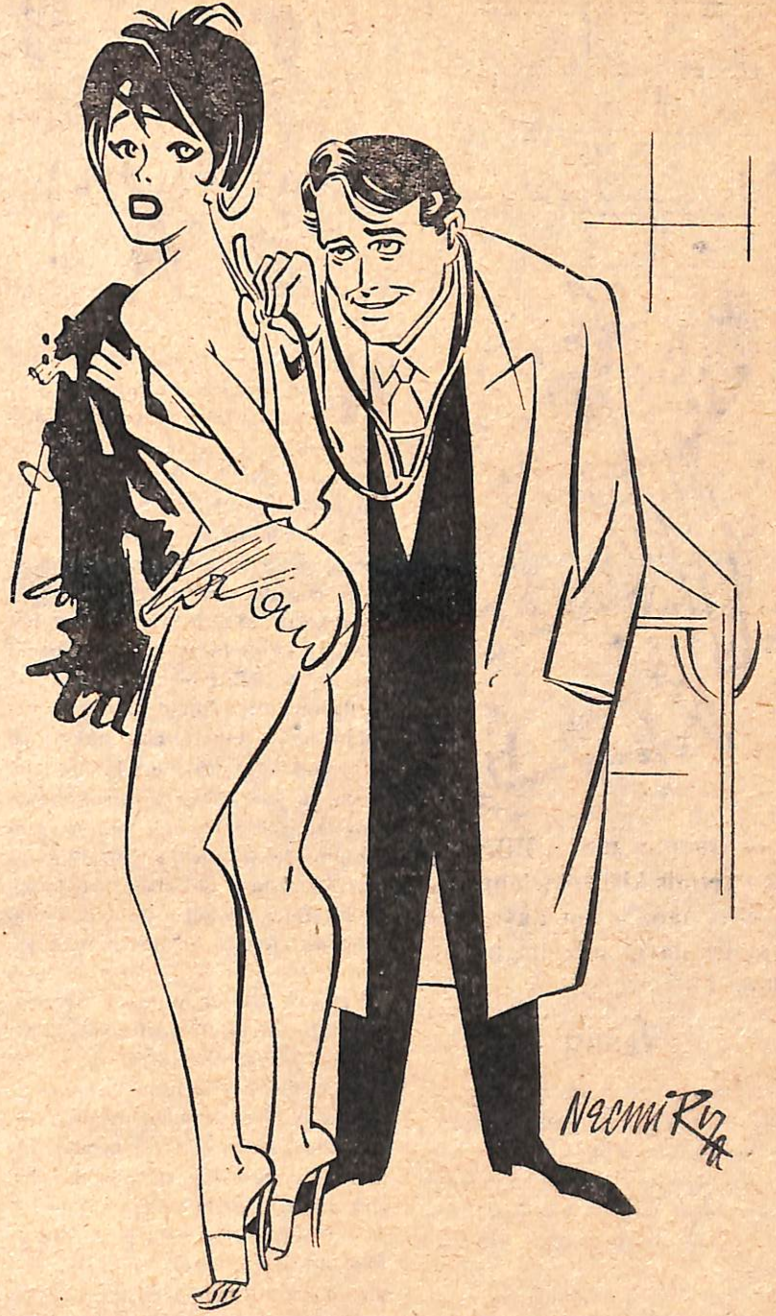
İstanbul plânını Amerikalılar yapacak... (Gazeteler)

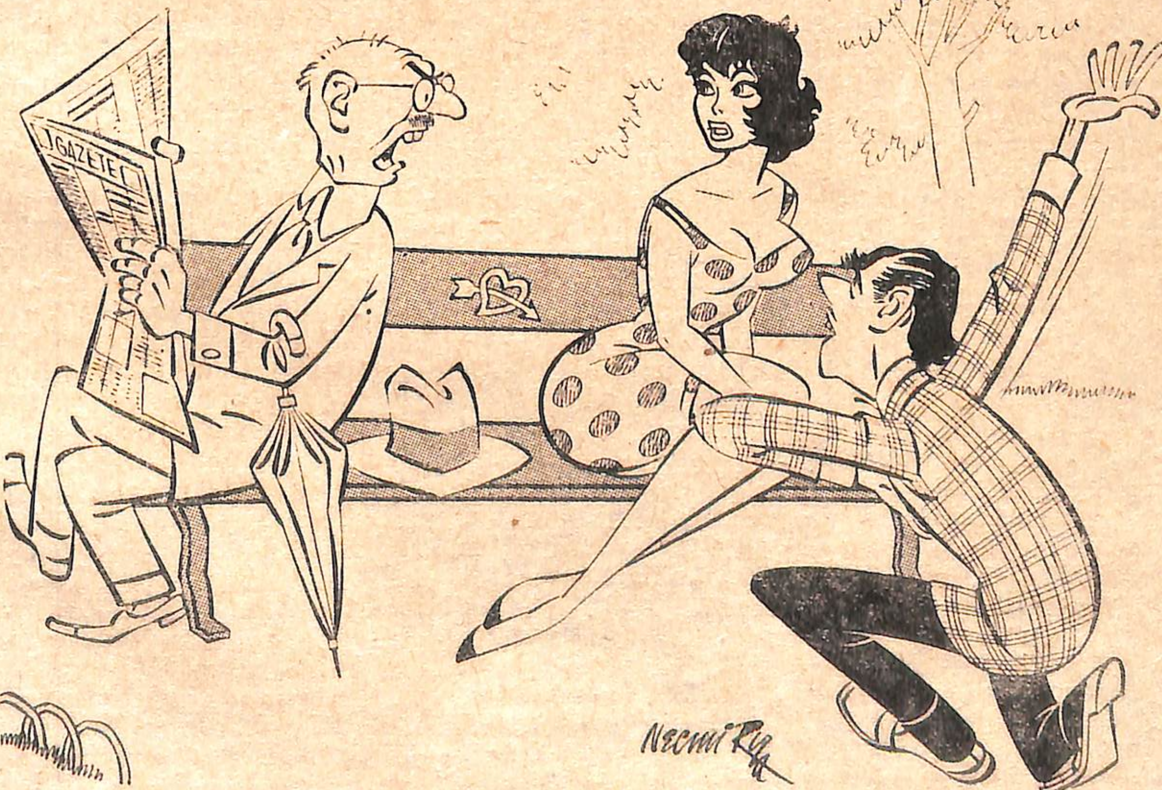
YAZISIZ

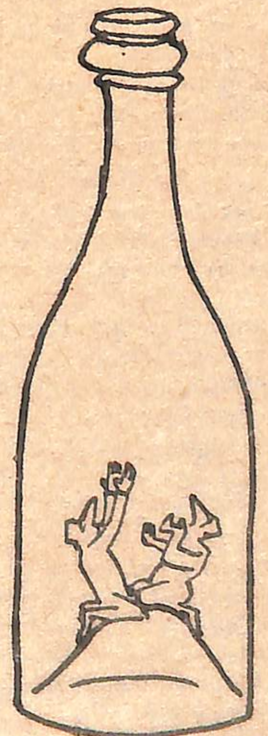
— Şunu parlatıver ahbap!...

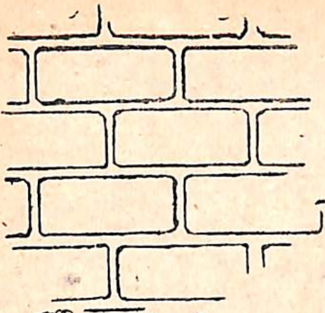
Doktor — Telefon numaranıza kadar sayın!...

— Allahaşkına şuna «Peki» deyiver de sussun!...

YAZISIZ

— Duydun mu?... Hilton'da yine yetmiş kişi zehirlenmiş...

— Aman, bizim kaynanayı yemeğe davet edeyim bu akşam!

Venüs!

Neriman'a, dostlarından Erol, Venüs'ün bir heykelini hediye etmişti. Malûm a, Venüs'ün bir kolu yoktur. Bu noksan, Neriman hanımefendinin nazarı dikkatini celbetti:

— Fakat, neden bunun bir kolu yok?

Delikanlı, uzun müddet düşündükten sonra cevap verdi:

— Güzel kadınlar, yaşamak için çalışmağa muhtaç değiller de ondan galiba...

Neriman, uzun kirpiklerin arasında bayılan gözlerini süzerek çapkın bir kahkaha fırlattı:

— Zannetmem... Zannetmem... Güzel kadınların erkeklere mukavemet edememeleri lâzımdır da onun için!.

Yanılmak!

İki arkadaş arasında:

— Benim Bayan hayatta «Yanılmak!» diye birşey yoktur iddiasını güder.

— Benimki de öyle amma her şeyin bir müstesnası olabileceğini kendisine vaktiyle isbat ettim, artık bu bahsi kurcalamıyor!...

— Aman nasıl ispat ettin Allah aşkına!...

— Kendisiyle evlenmek suretiyle!

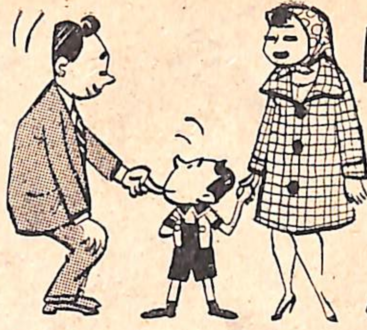
Son şapka!

İki çapkın bir şapkacı mağazasına girmiş olan bayanı bekliyorlardı. Saatler geçtiği halde, bayanın çıkmadığını gören birisi:

— Haydi gidelim Allah aşkına, dedi, çıkacağı yok!

Ötekisi:

— Biraz sabır, diye güldü, vitrindeki son şapkayı da çıkardılar. Artık bayan nerdeyse görünür!

Tıpkısının Aynisi

Hüseyin Korkmazgil

NAH bu kafa! Hep bu kafadan geldi başıma, ne geldiyse. Şöyle akıllı, böyle zeki derken derken, beni yediler. Hani, elimde olsaydı yok mu, bir gram beyin koydurtmazdım şu kellenin içine. Beyin dediğin lokantalara yarar be birader. Yapsın sana bir beyin salata, şöyle marullu zeytinli, yut iki duble rakıyla, bak keyfine efendim... Beyin seni yiyinceyedek, sen beyni ve!... Yok ki bir beyin bankası, vere de kurtulasın meretten. Şu dünyanın tadını çıkaranlara bakın, şu dünyanın ipini çekenlere bakın, hepsi de beyinsiz. Eee, şuncacık beyin uğruna, pisine basmış ispinoz gibi düşünmeğe mi geldik bu dünyaya biz? Hem, beni dinlerseniz, öyle yakışıklı falan olmağa da bakmayın. Bilgi mi? Aman, yaklaştırmayın yanınıza!

Evleneli iki yıl olmuştu. Karımı derseniz, kanatsız melek dedikleri cinsten bir eksiketek. Görenler yiyip içtiğine, hattâ, hattâ, nasıl diyeyim, şeye bile çıktığına inanamazlar. Eli yüzü nurlu bir kadıncağız bir gün bizi yanyana gezer görünce, başını iki yana sallıyarak:

— Elemtere fiş, kem gözlere şiş... Püf püf püf... Ne de yakışmışsınız birbirinize! Tanrı bir yastıkta kocatsın, diye bir güzelce okudu üfürdüydü.

Günlerden birgün beni Orta Anadolu'da bir kasabaya atadılar. Yükledik göçü İzmir'den, düştük dağlara. Ah o günler ah! Sanırsınız ki karıları erkekler ayartır... Yok beyim yok! Karıyı karı ayartır. Kasabada üç ay sürdü karımla mutluluğumuz. Üç ay sonra yılan görünmeğe başladı o güzel karım gözüme

Ev sahibimiz pek Osmanlı bir kadın. Akça-pakça, manda iliği gibi tiril-tiril, elinden Kur'an, dilinden dua düşmez bir kadın. Dul. İki kızı ve damadıyla birlikte kalıyorlar. Evin bir takımını bana verdiler. Tez günde ünümüz tuttu kasabayı. Çok akıllı, çok bilgili, çok görgülü bir adam diyorlar benim için. Ankaralardan da kodamanlardan pek çok tanıdığım, akrabam varmış. Kasabayı ıslah için suret-i mahsusada gönderilmişim Yoksa, öyle buralarda kalacak adam değilmişim. İzmir'den, İstanbul'dan, Ankara'dan gayrı yerler bana harammış. Hani, hoşuma da gitmiyor değildi bu şişirmeler. Ama nerden bilirdim mızrağın ucunun ciğerimden çıkacağını? Meğer bu şişirme kampanyasını yönetenler bizim ev sahipleriymiş!

Bir akşam eve döndüğümde karımı bulamadım evde. Ev sahibim akça-pakça kadın:

— Allah kimseyi yolsuza düşürmesin. Senin gibi yüksek bir adam... Baksana çocuk bile yapmıyor. Demek ki seni istemiyor. Demek ki...

Demek ki... demek ki... demek ki... Kadın bir diskura başladı ama, tam bir saat! Eh, ben olmuştum olacağımı... Karım, dünyanın en pis, en sinsi, en iğrenç yaratığı görünmeğe başladı gözüme. O günden sonra bu sözler durmadan fısıldandı kulağıma. Sonunda karımı boşadım azizim. Evet, resmen boşadım.

Ama ,bu arada, ev sahibimin kızları da pervane gibi dönüyorlar çevremde. İyi kızlar, iştahlı kızlar. Karımın yokluğunu duyurmuyorlar bana. Sonra çeşitli kadınlar da gelirdi evime. Sorardım ev sahibime:

— Bu kim?

— Bu benim yeğenimin karısı.

— Ya bu kim?

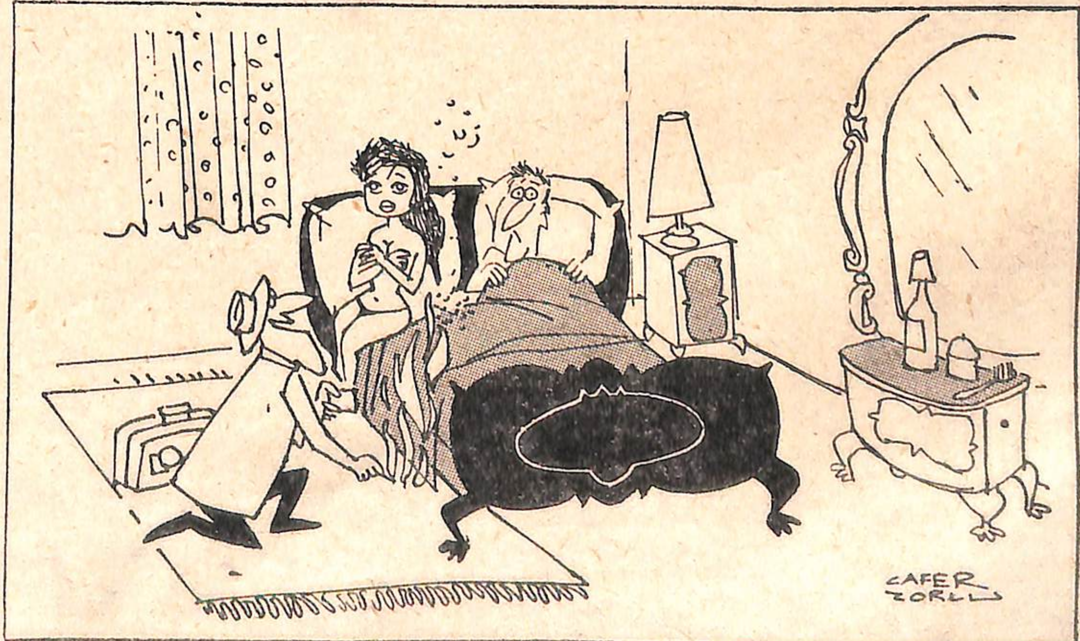
— O mu? O da yakın bir akrabamın kızı.

Biz gidegide ev sahibimizin soyu sopuyla haşır- neşir olmağa başladık. Erkek adına kimseler gelmez oldu evime. anım, yörem tüm kadın! Ama, sakın aklınıza birşey gelmesin. Ben zeki olduğum kadar da iradeli bir adamımdır. Galiba yanlış anlaşıldı dediğim. Kadınsız kalmadık dedikse, harem kurduk anlamına alınmamalı. Sadece geliyorlardı, zamanın elverdiği kadar, karşımda oturup oturup gidiyorlardı. Bu bazan gündüzleri oluyordu, bazan da geceleri.

Bir gün ev sahibim akça-pakça kadına soracak oldum da, şöyle dedi:

— Çocuklarının sana benzemesini istiyorlar da, onun için geliyorlar...

Yaa, elde fotoğraf makinası gibi kadınlar var azizim. Ben bunu ilk oralarda gördüm. Meğer bu bir gelenekmiş. Bilmem, bana öyle dediler. Çocuklarının zeki olmasını, yakışıklı olmasını isteyen kadınlar, tabiî gebe kadınlar, ya da gebeliğe hevesliler, o çevrede en zeki, en yakışıklı, en yiğit kim varsa onun karşısına geçer, bir süre gözlerinin içine bakarlarmış. İsterse kocaları hımbılın, aptalın, tosbağanın biri ol-

— Bir pire için yorgan yaktığımı iyi bilirsin karıcığım!..

sun, çocukları zeki, güzel, alımlı, yakışıklı olurmuş. Bu, denenmiştir azizim. Eh, beni de çok zeki, çok bilgili, biraz da yakışıklı saydıkları için, çocuklarının bana benzemesini istiyorlar ve bunun için de karşıma geçip beni gözleriyle yiyorlar. Hattâ, gebe kadın tavşana bakarsa, doğan çocuğun üst dudağı yarık olurmuş. İte bakarsa, hele it de zağarsa, çocuk hem geveze olurmuş, hem de onu bunu kapar dururmuş. Fakat daha çok bir erkeğe bakması iyi sonuç verirmiş. Erkeğin de çok zeki, çok yakışıklı olması iyiymiş, benim gibi meselâ. Bir gün:

— İyi ama, dedim, fotoğrafçılar tesbit banyosunu karanlık odalarda yaparlar, yoksa çıkmaz resim...

İşte bunu dedikten sonra biz başladık karanlık odalarda poz vermeğe. Size garip gelebilir bu. Fakat düşünün ki, ceviz ağaçları bile fotoğraf çekebilecek yeteneğe sahiptirler. Bunu marangozlar, keresteciler gayet iyi bilirler. Pekiii, ceviz ağacı şunun bunun resmini çeker de, bir kadın niye çekmesin hoşlandığı erkeğin resmini? Hiç değilse, rötuşla da mı benzetemez karnındakini o erkeğe? Bu husus, henüz bilimin ışığı altına girmemiştir ama, gerçektir azizim. Ne var ki, kadının, gebelikten az önce fotoğrafçılığa başlaması gerekmektedir.

Biz, azizim, yıllarca böyle poz verdik. Hayatımdan memnundum. Başka yere verilmemi hiç mi hiç istemiyordum. Fakat bir dert çıkmıştı başıma. Fotoğrafımı çeken kadınların soyu sopu, takım taklavatı hep hırsız, kaatil, dolandırıcı, cinsel sapıklarla doluydu. Gün geçmezdi ki bunlardan biri suç işlemesin. O zaman hemen bana gelirlerdi:

— Aman, derlerdi, sen bilirsin! Ne yap yap, kurtar şunu. Senin forsun söker.

İlhan Selçuk

Turhan ve İlhan kardeşler, biri çizide, biri yazıda, yeninin iki sevilen değeridir.

Gelecek hafta, Akbaba sayfalarında, Turhan Selçuk'a, taze bir görüş ve anlayışla İlhan Selçuk da katılacaktır.

Sayfalarını daima yeniye ve güzele açan Akbaba'yı bu genç imza ile daha çok seveceğinizi umuyoruz.

Kadın — Ooooh, ben çektirdim kurtuldum!

İnsan bir kez poz vermeğe alıştı mı, artık vazgeçemiyor azizim. Biz bir yandan poz verirken, bir yandan da suçları hasıraltı etmeğe devam ettik azizim. Sokaklarda artık bana tıpıtıpına benzeyen çocuklar boy göstermeğe başlamışlardı. Aman Allah, tıpkı ben! Nasıl da benzetmişler kadıncağızlar! Helâl olsun vallahi... Bu kadar net objektif, değme fotoğraf makinalarında yoktur.

Gidegide forsuma ben de inanır olmuştum. Fakat, bir cinayet olayında az kalsın forsumu yerlere düşürüyordum. Yetkimi yürütünceye kadar akla karayı seçtim. Sonunda da o güzelim haremi dağıtmak zorunda kaldım azizim. Bakın, anlatayım:

Akşamları eve dönüyordum. Çocuklar sokakta oynaşıyorlardı. Çocukları görünce yüreğim başlıyordu seğirir gibi atmağa. Kendimi gözlerimin önüne getiriyordum, bir de çocuklara bakıyordum, eyvahlar olsun, tıpkı ben! Bu, birkaç sokakta böyle oluyordu. İşin kötüsü, ayaklarım beni o sokaklara çekiyordu. O sıralarda oradan da birkaç kişi geçmiyor mu, başlıyorlardı bana lâf çakıştırmağa:

— Hişşt, bak! Aynısının tıpkısı..

— Hımm... tıpkısının aynısı...

— Makina olsa bu kadar çekemez be...

— Bakmış bakmış benzetmiş...

— Tıpkısının aynısı...

— Aynısının tıpkısı...

Kendimi odama dar atıyordum. Aynanın karşısına geçip saatlarca bakıyordum suratıma. Bir yandan da korkmağa başlamıştım. Bana benzeyen çocuklar çoğaldıkça kaygım daha da arttı. Adımı önce «Poz» a çıkardılar, sonra bir de «Teke» eklediler. Kimi Pozteke der, kimi Tekepoz. Ben geçerken çarşı halkı lâf atıyordu: «Teke, Tekeye bak! Pozteke, Tekepoz!» İşin kötüsü, çocuklar büyüdükçe bana daha çok benzer oluyorlardı. Ama iyiden korkmağa başlamıştım azizim. Durmadan makyaj değiştiriyordum.

Bir gün çocuklarımdan birinin babası:

— Bizim küçük oğlan çok akıllı, amcası. Daha şimdiden ele avuca sığacağı yok. Büyürse ne yapacağız bilmem? demesin mi!

Çocuk odanın içinde dört-döner, annesi kırılır gülmekten, ben usturuplu bir lâf bulmağa çalışırım, öyle bir hal ki, sorma azizim!...

Birden kaçıverdi ağzımdan:

— Aynısının tıpkısı...

Nasıl bozuldum, anlatamam! Kadın «hah hah hay» deyince, oda kalkıp oturuyor:

— Tıpkısının aynısı...

Adamın birşeyden anladığı yok, mal gibi bakıp duruyor, arada bir de çocuğunu tutup okşuyor:

— Benim aslan oğlum! Amcası gibi akıllı olacak, değil mi?

Kadın başlıyor:

— Yaa, yaa... Tıpkısının aynısı...

Durumum kötüye gidiyordu azizim. Gel sen melek gibi karını boşa, sonra da yıllarca bekâr yaşa, akla sığacak iş mi bu! Nitekim sığmadı da... Ev sahibimin damadı, kulağına kar suyu kaçmış olacak ki, ortaya bir kıtır attı:

— Onun evinde gizli karısı var. O gizli kadın taşıyor. On yıldır güneş yüzü göstermemiştir. Onun gibi plânlı, onun gibi akıllı, onun gibi kurnaz adam yoktur bu dünya yüzünde.

Hani, ne derler, ürümesini bilmeyen it, sürüye getirir kurt... Adam kendini temize çıkarmak isterken pise battığının farkında bile değil. Üstelik bizim de başımızı yiyecek. Bu kıtırın üstüne, tüm dile düştük.

— Aynısının tıpkısı..

— Tıpkısının aynısı...

— Hay maşallah... Bakmış bakmış benzetmiş...

— Pozteke...

— Tekepoz...

Biz, azizim, pılıyı pırtıyı topladığımız gibi kaçtık oralardan. Hani, biraz daha kaçmasak, ya bir alay bize benzeyen çocuk peşimize takılıp:

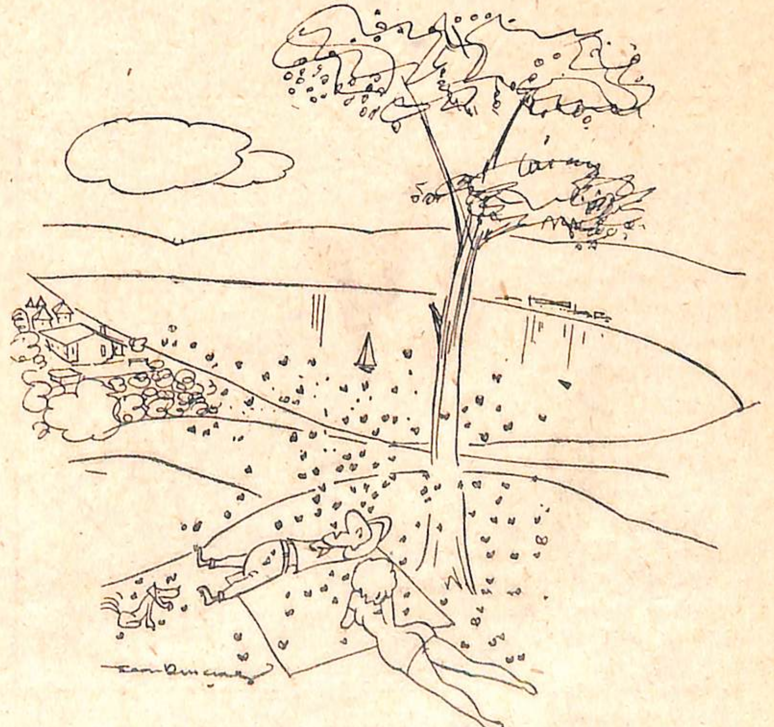
— Baba, baba, babacım!

Diye tefe koyacak bizi, ya da örttüğümüz suçlardan biri çıkıp karşımıza gırtlağımızı sıkacaktı.

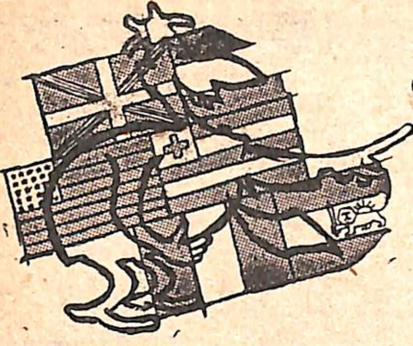
Geç anladım karımı niçin boşattıklarını. Ama, şimdi doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbirinin de eli elime değmemiştir. Söylenenlerin hepsi yalan. Çocuklarını bana benzetmişlerse, bu suç tamamen gelenek ve göreneğindir. Biraz fazlaca benzetmişlerse, eh n'aapalım, bu da makinalarının iyiliğinden.

Hüseyin Korkmazgil

Ankaranın sayfiyesi Gölbaşında sinekten oturulmuyor.

— Anlamıyorum, bu güzel manzarayı görmeye neden turistler gelmiyor?...

Milletler Gülüyor

TELEVİZYON ŞAKALARI

Bazı kimselerin otomobil kullanmak hususunda bilmedikleri şeyler bir hastaneyi doldurabilir!

★

Yemek sofrasında on üç kişi bulunması elbette uğursuzdur; hele hesabı siz ödüyorsanız!..

★

Amerika'dan Avrupa'ya uçmak için gereken zaman her yıl gittikçe kısalıyor; evden yazıhaneye varabilmek için lâzım olan zaman ise her gün biraz daha uzuyor!

★

Bir diplomat «evet» diyorsa «belki», «belki» diyorsa «hayır» demek istiyordur. «Hayır» diyorsa o bir diplomat değildir.

★

Son günlerde havalar o kadar sıcak gitti ki hırsızlar «soğutma tertibatı» olmayan evlere girmediler.

★

Bir haberi hakikaten yaymak istiyorsanız postadan çok kadınlara güvenebilirsiniz.

★

Hakikî bir elmas herşeyi keser; kocaların banka hesapları dahil olmak üzere...

★

Bir genç kız tenis kıyafeti giyer, tenis oynamıyabilir; mayo giyer yüzmez. Fakat gelinlik giyiyorsa, şakası yok iş üzerinde demektir.

★

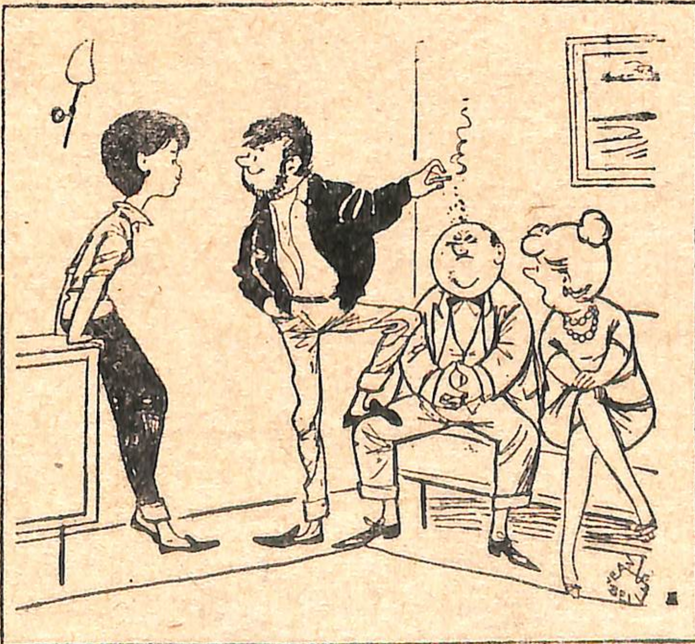
Vergi dairesine göre Amerika gizli servetler ülkesidir.

★

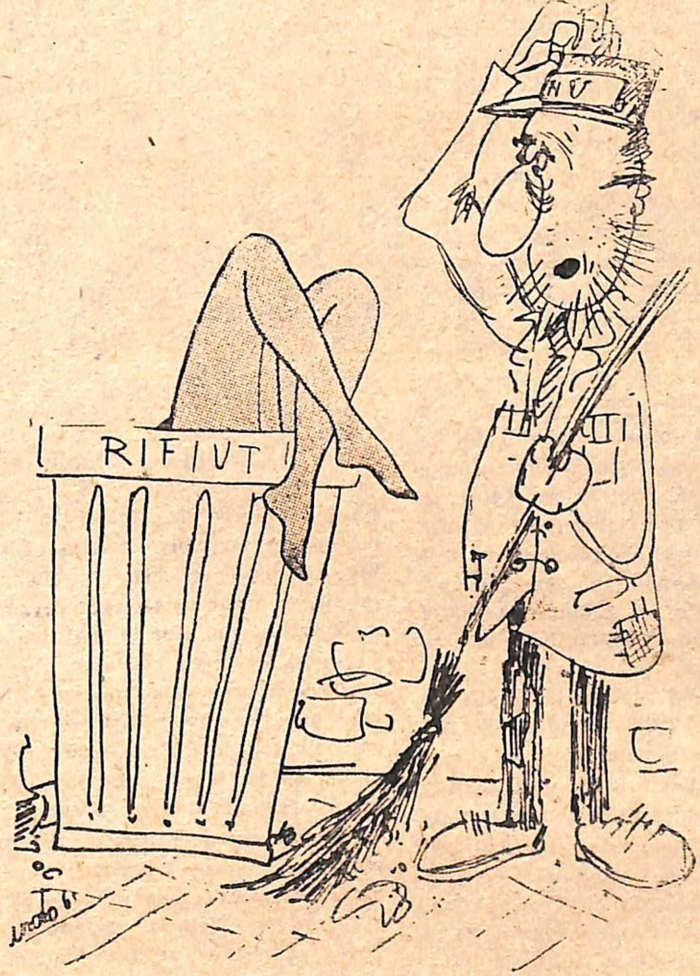
Ev işi, siz onu yapmayana kadar kimsenin farketmediği bir şeydir!

★

Günde sekiz saat çalışın ve üzüntüyü bırakın. Bir gün elbet patron olup on iki saat çalışır ve endişe içinde yaşarsınız.

— Ne samimî genç değil mi kocacığım?...

— İşte milyonerler de böyle...

EVET!

Genç bir kız postaneye girdi ve telgraf memuruna yaklaşarak bir telgraf çekeceğini söyledi. Çektiği telgraf bir kelime ihtiva ediyordu: «Evet!»

Telgraf memuru, genç kıza:

— Matmazel, dedi; dört kelimeye kadar fiat aynidir; isterseniz telgrafınıza üç kelime daha ekleyebilirsiniz!..

Genç kız kızararak:

— Biliyorum! diye cevap verdi. Fakat «evet, evet, evet, evet» diye telgraf çekersem biraz ayıp olmaz mı?

GENÇ DOKTOR!

Yeni mezun olmuş genç bir doktor taşra kasabalarından birine muayenehane açarak meslek hayatına başladı. Az zaman sonra rastladığı bir arkadaşı işlerin nasıl gittiğini sorunca genç doktor:

— Fena değil şimdilik; geçenlerde beni bir doğuma çağırdılar. Anne öldü, çocukçağız da öbür dünyayı boyladı. Fakat henüz babayı kurtarmak ümidini kaybetmiş değilim!..

YAŞ GÜNÜ HEDİYESİ

İki kadın konuşuyorlardı:

— Yaş gününde kocana ne hediye edeceksin?

— Yüz tane puro!

— Sana epey pahalıya malolmuş her halde?!

— Yok canım sadece her gün kutusundan birer tane alarak biriktirdim!

PALAVRA YARIŞI!

Bir Paris'li, bir Bordo'lu, bir de Marsilya'lı beraber yolculuk ediyorlardı. Konuştukları mevzu sıhhat ve uzun ömürdü. Bir ara Parisli:

— Bizim aile, dedi; genel olarak uzun ömürlüdür; büyük babam tam yüz on yaşına kadar yaşamıştı...

Bordolu atıldı:

— O bir şey mi, benim büyük amcam tam yüz yirmi beş yaşında öldü!...

Marsilyalı her ikisini dinledikten sonra:

— Siz uzun ömür diye bunlara mı diyorsunuz? dedi. Benim ailemde henüz hiç kimse ölmemiştir.

EDİRNEDE BİRKAÇ GÜN KALAN KARA İBRAM, GÜREŞLERİN BAŞLAMASINA BİR GÜN KALA KIRKPINARA VARDI. KOÇ YİĞİTLER MEYDANLARI DOLDURMUŞLAR, BAŞI KİMİN ALABİLECEĞİNİ TARTIŞIYORLARDI...

ABALI HALİLİN ACEMİ DİYE SÖZ ETTİĞİ KARA İBRAM ÖNÜNE GELENİ PES ETTİRMİŞ, KIRKPINARIN KURDU ABALIYLA KARŞI KARŞIYA KALMIŞTI. BAŞPEHLİVAN HAYRET İÇİNDE BU KÖY DELİKANLISINI SÜZÜYORDU. CAZGIR ALANA ÇIKTI. DAVULLAR DÖVÜLÜYOR, ZURNALAR ÖTÜYORDU...

FAKAT BU MÜCADELE DE UZUN SÜRMEDİ. KARA İBRAM, YILLAR YILI KIRKPINARI KASIP KAVURAN BAŞPEHLİVANLAR BAŞPEHLİVANININ SIRTINI EZE EZE, ZORLUYA ZORLUYA TOPRAĞA YAPIŞTIRDI...

ARTIK KOCA BİR İMPARATORLUĞUN BAŞPEHLİVANI İDİ. BU ÜNVAN ONU ŞIMARTMADI, GİTTİ ABALI HALİLİN ELİNİ ÖPTÜ, HAYIR DUASINI ALDI...

KARA İBRAM ERTESİ SENE, KIRKPINARA TEKRAR GİRMİŞ, YİNE BAŞI ALMIŞTI. ŞÖHRETİ DÜNYAYI ÇABUK TUTTU. DÜNYA ŞAMPİYONLUĞU İÇİN JÖN JAK'LA KARŞILAŞACAK OLAN ÇAYAN O TARİHLERDE İSTANBULA UĞRAMIŞTI. BİZİM GÜREŞÇİLERLE TUTUŞMAYI İDMAN SAYIYORDU.

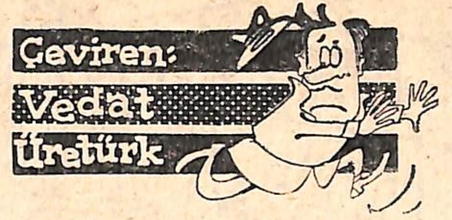

O GÜN ÇAYAN'IN KARŞISINA KARA İBRAMI ÇIKARMIŞLARDI. ALAFRANGA GÜREŞTEN HABERİ OLMAYAN İBRAM, MİNDERE ÇIKAR ÇIKMAZ PEŞREVE GEÇMİŞ, NARAYI PATLATIVERMİŞTİ...

PATATES Şövalyeleri

— 15 —

— Bu bakımdan, tamamen anlaştık, dedi. Şu var ki biz, iyi bir terbiye aldığımız için, gene de elimizi, kolumuzu sallamadan konuşabiliriz; niçin konuşmıyalım ki?

Bill besbelli bu gibi konuşmayı sevmiyordu.

Avaz avaz:

— Kes artık lân! diye bağırdı.

Filimario gene:

— Haklısınız, dedi. Bu kadar yeter artık. Bir mesele üzerinde fazla fazla durmak insanı sıkar gibime geliyor. Patronunuza, şakanın tekmil ümitleri suya düşürdüğünü diyebilirsiniz. Şimdi elbiselerimi kurutmak isterdim.

Bu şekilde konuşan Filimario, kollarını indirdi ve gözünü budaktan sakınmadan ateşe sokuldu. Herifler, şaşkın şaşkın, bir adım gerilediler, Filimario bir koltuğa kuruldu, derken ellerini ateşe tuttu. Bill'in tabancasının namlusu Filimario'nun ense köküne dayandı.

Zibidi hiddetten köpürmüş bir sesle:

— Kollarını kaldır da dikkafalık etme bakalım! diye gürledi; yoksa hapı yutarsın.

Filimario oturduğu yerde öylece durdu, ellerini kaldırdı, sonra da dedi ki:

— Beyni sulanmış bir bunak olan gemi kaptanını katma hesaba; fakat sizin gibi genç ve kanı kaynayan insanların bu çöp gibi şapşal kadının işini görmesi, doğrusu ayıp.

Tam bu sırada içeri biri girdi ve bir kadın sesi bitti Filimario'nun arkasında:

— Ya, demek oluyor ki sizce ben, çöp gibi budala kadının ha?

Filimario kılını bile kıpırdatmadı.

— Evet, dedi; eğer matmazel Clotilde Troll iseniz, cücebücür şapşal bir kadınsınız demektir.

Kadın sesi:

— Kalkınız ayağa, diye emretti.

Filimario ayağa kalktı, kendini sarışın dilberlerden en güzelinin, en ateşleyicisinin ve en bilinmeyeninin karşısında buldu. Kollarını indirdi, şövalyeler gibi yerlere eğildi.

— Özür dilerim, dedi, garip bir şakanın kurbanıyım. Matmazel Troll bize çok adî bir oyun oynadı; yatına çağırttı, sonra da belâdan başka yönü olmayan şekilde bizi bu adaya çıkarttı. Kaptan, Troll villâsının, adanın tek ve biricik evinin burada olduğunu, haspanın ne zaman gönlü olursa o zamana kadar bizi bu evin barındıracağını söylemişti. Düşünüp taşındım ki, kızcağız, işi daha sıkı tutmak için bu adamları para ile avlamak düşüncesini gütmüş. Adada bal gibi yanıldık, daha doğrusu Troll villâsı yok adada.

Değer biçilemez sarışın dilber:

— Hiç te öyle değil, diye karşılık verdi; tam Bess adasındasınız; bu villâ da matmazel Troll'ündür; yalnız bu adamlar onun parayla tutulmuş adamları değildir. Sizin durumunuzu hafifletmeyen nokta da işte bu.

Filimario eğildi.

— Bal gibi anlıyorum, matmazel. Ne olup bittiğini anlamadan Troll villâsına gelince, karşımızda kendilerinin malı sayılmayan bir evde bu adamları görünce, derken üzerlerindeki silâhlara ve yüzlerine bakınca, kendimi bir yığın eşkiya önünde bulduğuma kanaat getirebilirdim sanıyorum.

Sarışın dilber:

— Tam üstüne bastınız, dedi.

Filimario gene kollarını kaldırdı:

— Artık, bu adamların geleneklerine uydurmak zorundayım kendimi, galiba.

Bundan sonra, Bill'e doğru dönerek, ona:

— Hafif tertip alaylı sözlerimi bağışlayın, dedi; ben böyle entifüpten şeylere pek kulak asmam.

Dev:

— Al benden de o kadar, diye homurdandı; yalnız emri veren o.

— Kaderimin artık bir kadının ellerinde olacağı anlıma yazılmış demek.

— Ellerinizi indirebilirsiniz, dedi kadın... Siz ikiniz de, dedi.

★

Settembre dehlizdeki divana kurulmuş, bir yarım saattir uyku çekiyordu. Pio Pos, yuvalarından dışarı fırlamış gözlerle ve ümitsiz ümitsiz havaya kaldırılmış ellerle, bir köşede ayak üzeri duruyordu. Korku onu kötürüm etmişti; kimse ellerini indirtemezdi, yalnız güzel bir düşüncesi vardı Bill'in:

— İndir be adam ellerini! yoksa çekerim kurşunu diye bağırdı.

Pio Pis şıp diye ellerini indirdi.

Sarışın dilber dehlize geçmişti ve inceden inceye süzülüp bakılacak iki bacakla fingir fingir dolaşıp duruyordu. Şömine önünde ayak üzeri duran, elbiselerini dumanlar çıkararak kurutmağa çalışan Filimario'ya,yiyecekmiş gibilerden bakmağa başlamıştı.

Bill usul usul:

— Ketty, diye sordu, ne yapıyoruz bunları?

Güzel:

— İlkin bize ne iş verdilerse onu yapalım, dedi.

Bill:

— Üzerlerini arayınız, diye gürledi.

Bill'in adamları bizim üç kafadarın üzerlerini aradılar ve Ketty uzun uzadıya kâğıtlarını inceledi. Bill, bu konuda Ketty ile fısıl fısıl bir şeyler konuştuktan sonra, burnundan solurcasına:

— Çok pişmanım, dedi, yalnız sizleri aynasızlardan sanmıştım da; anlarsınız ya, Mösyö Dublè, bugüne bugün, insanın nereye ayak attığına bakmalı. Şimdi sağ-salim emniyettesiniz, her halde ailelerinize haber salmak istersiniz, değil mi?

Filimario:

— Güzel düşünce, dedi, demek anlaşmış olduk.

Bill:

— Düşününüz, diye devam etti, karınız başınıza neler geldiğini öğrenince, ne kadar memnun olacaktır!

— Bir hatunum olsaydı, şüphesiz sevinirdi; ama benim, ne yazık, karım filân yok.

Ümitleri suya düşen Bill:

— Ama ne de olsa, dedi, akrabalarınız vardır. Onlara: «Canım dostlarım, ben iyiyim ama yüzümü görmek isterseniz bu mektubu getirene hemen ve gık demeden 500.000 frank vermelisiniz.» diye yazabilirsiniz. İşinize geliyor mu bu?

— Güzel düşünce; mektubu siz kendi elinizle götürürseniz, benim için bu ender bir zevk olur.

— Ne bakımdan?

— Şu bakımdan ki akrabalarım ölmüştür. Sizlere yardım etmek için, mektubu ben kendime yazmalıyım.

Bill soru sorarcasına Ketty'ye baktı, sonra tüketti sabrını.

— O halde, dinleyiniz: Sökülün paraları masaya. Üçünüzden, en cebi dolgunu sizsiniz. Ketty bunu iyice biliyor. Üçünüzün adına paraları sizin sökülmeniz lâzım. Başınıza iş açtırmak istemezseniz. bin franklık beş yüz papel çıkarın; bize bir parça yabancı para yüz gelmez. Dönüş yolculuğunuza gelince, bunu da bir hale yola sokarız.

Filimario omuzlarını silkti.

— Bankacınıza, noterinize, kimi isterseniz işte ona yazıp çizin, biz topu topu beş yüz bankonat istiyoruz, yoksa bitiktir işiniz.

Filimario «vermeyince mâbut, neylesin Mahmut» gibilerden engin bir hareketle kollarını indirerek:

— Doğrusu üzüldüm, dedi; bu parayı bulabilmem için kalkıp kendim Nevaslippe'e gitmek zorunda kalacağım. Daha kırk gün önce, sevgili anneciğim göçtü gitti bu dünyadan, mirasçılara müşterek bazı havaleler göndermek kalıyor geriye artık.

Bill Ketty'yi şöyle bir yana çekti, sonra dikildi milletin ortasına.

— Sizi Nevaslippe'e göndeririz ama, iki arkadaşınızı da rehin olarak yanımızda tutarız. Bize bu parayı bulamazsanız, sokarız artık başınızı belâya. Görüyorsunuz, ne şekilde olursa olsun, hazırız işte size yardım etmeğe.

— Bu konuda da anlaştık ama her şey anlaşmak değildir. İşin kötüsü şu ki, mirasa konmam için annemin ben daha altı yaşındayken içeyim diye emrettiği ve o zaman reddettiğim bir Hintyağı şişesini lık lık içmek zorundayım.

Bill yumruklarını sıktı.

— İnsanı ayak üzeri uyutacak bu yalan da ne böyle? Huyunuzu hiç beğenmiyoruz.

Bunun üzerine Filimario o bildiğimiz serinkanlılıkla Hinyağı şişesi masalını bir bir anlattı, sonra da:

— İster inanın, ister inanmayın, dedi, bu böyle işte; artık görüyorsunuz ya, dünyanın en temiz niyetiyle bile kabul edemem teklifinizi.

Bill:

— Ne bakımdan? diye sordu.

— Şu bakımdan ki bu uğursuz Hintyağını içmektense, o saat hayatımdan vazgeçmeyi tercih ederim, hattâ şuracıktaki iki asilzadenin hayatından da.

Sonunda Settembre uyandı ve ocağın başında halka olmuş millete sokuldu; Pio Pis de kendisini izledi.

— Size aksini iddia etmek için filân değil ama, mideye iyi gelen bu Hintyağına karşı duyduğunuz nefret bana hiç öyle akla yakın gelmiyor Bu yağı içtiniz mi, kendinizi ne kadar dinç hissedeceğinizi düşünemiyorsunuz.

Pio Pis onayladı:

— Hintyağının Çin'li şaire ilham ettiği mısraları bir bilseydiniz... diye geveledi.

Ama Filimario sözünü tamamlamağa bırakmadı onu. Ağırdan ağıra:

(Devamı var)

Yarışmamızın Sonucu

Akbaba'nın büyük bir ilgi gören yarışması bitti. 7846 okuyucumuzun katıldığı bu yarışma, büyük bir dikkatle sıralanmış ve çoğunluk kazananlar arasında kur'alar çekilmiştir.

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

İZMİT SAYFASI : 2

— Ben fıkra anlatırım da herkesin içinde anlatamam. Yanımda kimse yokken kendi kendime anlatırım!

Mahmut KEMALETTİN
Vali Muavini

Budala!

Hoca bir gün değirmene öğütmeye buğday götürmüştü. Değirmencinin dışarı çıktığı bir sırada açık duran başkasına ait bir çuvaldan avuç avuç buğday alıp kendi çuvalına aktarmaya başladı. Birdenbire içeri giren değirmenci:

— Ne yapıyorsun, ayıp değil mi sana? diye çıkışınca Hoca:

— Kusura bakma, ben budalanın biriyim, dedi.

Değirmenci:

— Budalaysan neden kendi çuvalından başkasının çuvalına buğday aktarmıyorsun? deyince Hoca:

— Yok, budala dedikse artık o kadar da değil! Cevabını verdi.

※

— Bizim yılanın başı ezildi gerçi ama, kuyruklu bir fıkra ile günün olaylarına bir fiske vurmuş olabiliriz.

Niyazi ERSOY
Sağlık Müdürü

Kuyruk!

Çocuğu olmayan bir aile, evlât hasretini gidermek için bir yılan beslemiş. Zaman gelmiş, aile bir çocuğa kavuşmuş. Evlât gibi baktıkları yılana da kıyamadıkları için her ikisini birden birlikte büyütmeğe başlamışlar.

Bir gün yılanla çocuk ayni kaptan süt içerken, çocuğun kıskançlık damarı kabararak bıçakla yılanın kuyruğunu kesmiş. Bu acı ile çocuğu ısıran yılan onu öldürmüş.

Sonradan olayı öğrenen aile, ah vah etmişse de, bari olan oldu yine yılanı beslemeğe devam edelim diyerek deliğinden çıkması için yılana seslenmişler. Bu çağrıya mukabil yılan:

— Geçti artık, sizde evlât acısı, bende bu kuyruk acısı oldukça beraber olamayız, cevabını vermiş.

※

— Fıkra anlatmak güzel ya, bir de fıkra olmuş meslek hâtıraları vardır. Onları hatırlamak ta güzeldir.

Sadık GÜLLÜ
Defterdar

Mal Müdürü:

Deftardar olarak bir hudut ihtilâfını halletmek üzere yakın köylerden birine gitmiştik. Orda defterdardan pek anlamazlar diye beni mal müdürü olarak tanıttılar. Oturduk, meseleye geçmeden önce şundan bundan sohbet ediyoruz. Bir köylü yanımıza sokuldu:

— Beğ, dedi, sen mal müdürü imişsin. Son zamanlarda bizim mandanın sidikliği tutuldu şuna bi bakıver!

— Vallahi, dedim, ondan ben anlamam. Sen veteriner müdürüne sor. O bilir.

— Eeee... Diye sözüne devam etti, öyleyse keçinin uyuzuna ne yapmak lâzım?

Güldüm:

— Sen onu da veteriner müdürüne soracaksın ahbap...

Adam ters ters yüzüme baktı:

— Sen ne biçim mal müdürüymüşsün beğ, maldan annamıyon!

— Hâsılı, politikacı dediğin dünyanın her tarafında bir galiba...

Ziya BURSALIOĞLU
Millî Eğitim Müdürü

Politikacı!

Amerikada seçim propagandası maksadiyle çiftlikleri dolaşmakta olan bir politikacı, bunlardan birisinin avlusunda süt sağmakta olan bir genç kızla konuşmaya başlar. Tam o sırada evin kapısından bir kadın sesi işitilir:

— Mary, nedir o yabancının istediği?

Annesine, yabancının tanınmış bir politikacı olduğunu söyleyen genç kız şu cevabı alır:

— Sen derhal eve gel, hem o adam politikacı olduğunu söylüyorsa, ineği de beraber getir.

OKUYUYUCULARDAN FIKRALAR

Ne zaman?

Telâşlı bir yolcu Bektaşiye seslenmiş:

— Ezan okundu mu acaba?

— Öyle bir ses işittim ama ezan mıydı, değil miydi bilmem.

— Camiin önünden geçmiş olacaksın. Namaz kılınıyor mu idi?

— Vallah kapı önü kalabalıktı ama, namaz kılmaya gelenler miydi, değil miydi, bilmem.

— Peki sen namaz kılmadın mı?

— Kılmaz olur muyum? Kıldım tabii?

— Ne vakit kıldın?

— On sene evvel bizim peder rahmeti rahmana kavuştuğu zaman.

Nadir KAVUNCU

※

Yemez ama!

Hapse yeni girmiş olan adama, hücre arkadaşı sordu:

— Duyduğuma göre 15 sene yatacakmışsın ahbap. Ne yaptın?

— Birini korkuttum.

— Amma yaptın. İnsan birini korkutmakla 15 sene hapis cezası yer mi?

— Yemez... Yemez tabii ama, adam korkudan ölünce...

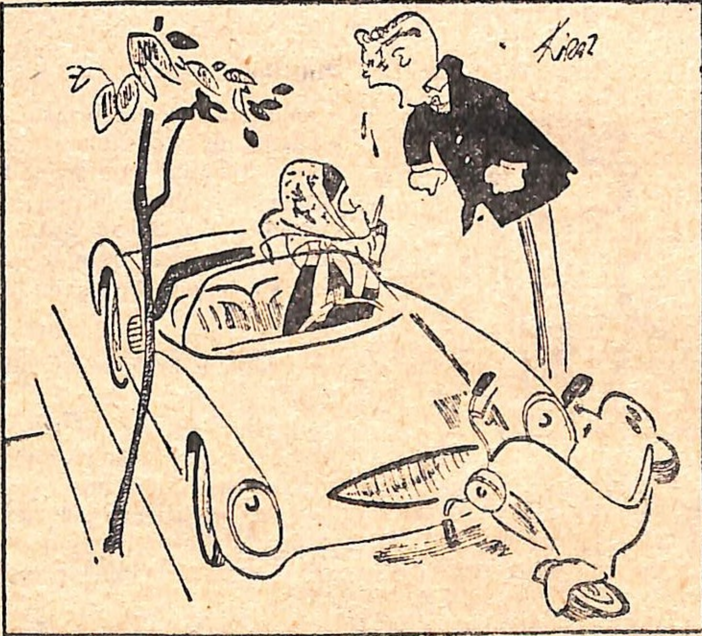
Raymond RAPHAEL

Dünya

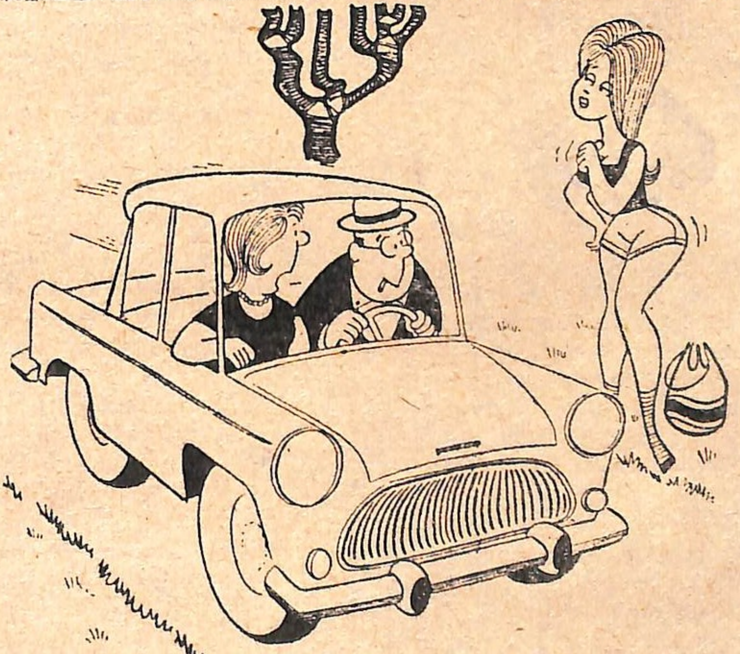
KARİKATÜRLERİ

—ALLAH RIZASI İÇİN BİR KURŞUN SİNYOR... ÜÇ GÜNDÜR ATEŞ EDEMİYORUM!

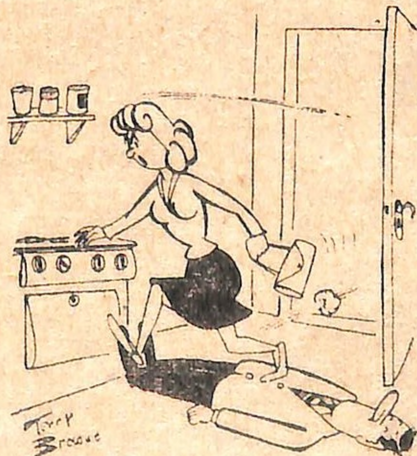
—TEESSÜF EDERİM... ŞİMDİYE KADAR ÇARPTIĞIM HİÇBİR ERKEK BANA BÖYLE BAĞIRMADI!

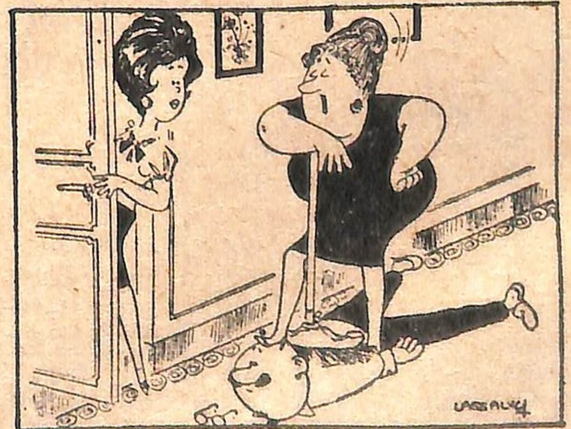
—SAĞDAN GİT, SAĞDAN... CEZAYI VERİRSEN AKLIN BAŞINA GELİR!..

—BENİ ARAYAN OLURSA, BANKAYA GİTTİĞİMİ SÖYLERSİN...

—HAVAGAZINDAN BAŞKA İNTİHAR EDECEK ŞEY BULAMADIN MI? KİMBİLİR KAÇ LİRALIK FATURA GELECEK?..

—ERKEKLERİ İDARE ETMESİNİ BİLMELİ KIZIM!

Bizim evimizin, bizim aşkımızın romanı.

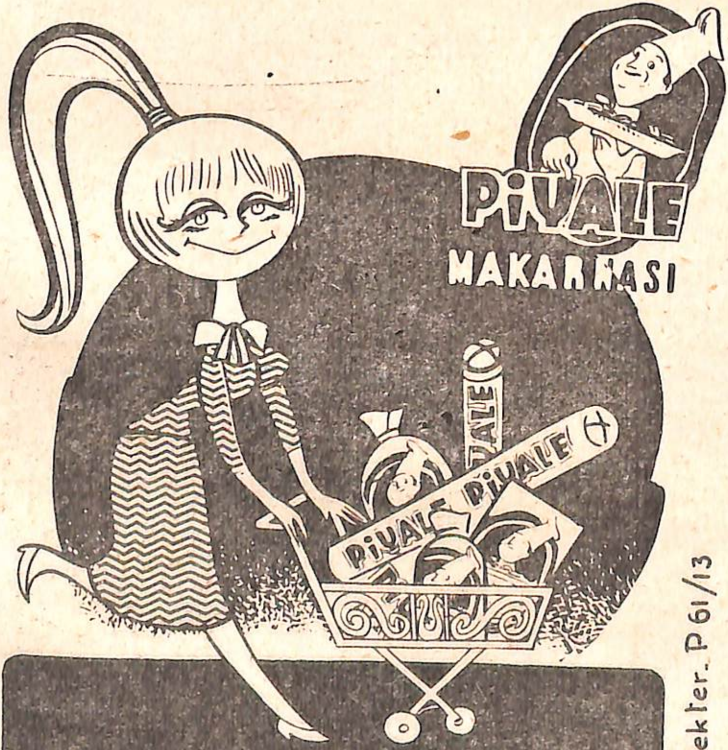
- İstanbul'lu bir gencin aşkı...
- İstanbul'lu bir öğretmenin genç karısı ile Anadolu'daki yaşayışları...
- Çekilen acılar, çaresiz ayrılıklar...
- İstanbul'a dönüş... Yalının penceresindeki düşman bayrağı...
- Güzel Türkçenin en güzel romanı.
- G Ö Ç, Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel eseridir...

Bu romanın birinci baskısı 20 günde satılıp bitmiştir.

- En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür. Fiatı 5 lira.
- İstanbul ve taşra için umum satış merkezi:

AKBABA — Divanyolu, Klodfarer Caddesi, No: 8-10

Kitapçılarda arayınız.

Vaktinizi değerlendirmek için her ayın ilk haftası bir Ruh ve Madde okuyunuz.

G Ö Ç

Romanını imzalatmak isteyenlere:

Yusuf Ziya Ortaç, perşembe ve cuma günleri, sabah 10 dan 12 ye, öğleden sonra 2 den 4 de kadar sayın okuyucularının kitaplarını Akbaba yayınevinde imzalayacaktır.